

Městské divadlo Brno

Únor
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

27. prosince, v neděli, jenom pár chvil po vánočních svátcích, procházel jsem se po našem městě Brně a těšil se z toho, že si mohu v klidu (byť v docela vlezlé zimě) vychutnat rozličná zákoutí, která jsem dlouho neměl možnost navštívit. Začal jsem Špilberkem, a když jsem stoupal po jeho specifických cestíčkách a chodnících, vzpomenu si na dny, kdy jsem se tu snažil vylepšovat si svou kondici běháním po schodech. Ty mučící rozbité schody jsem zde nenašel a nebylo mi to líto. Celý ten prostor kolem Špilberku je totiž nově i úctyhodně přirozeně i kvalitně vpraven do souladu jak s přírodou, tak i s významem samotného hradu. Dalším cílem byl Petrov, kam jsem se dostal přes nedávno zrekonstruované Denisovy sady a dál „Zelňák“, staronově krásný Biskupský dvůr a kolem Kapucínů na Náměstí Svobody (tam další vylepšení chystají) kolem té pro mě děsivě nepatřičné Omegy a přes Českou jsem nakonec procházku zakončil u Červeného kostela obklopeného již krásně vzrostlými platany, které taky nedávno vystřídaly bytí nádherné, přesto však svou mohutností a stářím lidí ohrožující předchůdce.

Nestává se mi často, abych si své město mohl takto v klidu užít. Ale taky jsem si, bohužel, potvrdil jedno pro mě významné poznání, které mě „trklo“ na podobné, i když kratší procházce skrz Drážďany. Prohlížel jsem si v nich nádhernou architekturu celku i jednotlivostí starého města, které bylo v mnoha případech zcela znovu postaveno, když padlo za obětí 2. světové válce. A neprohlížel jsem si pouze chrámy, muzea a divadla. Fascinovaly mě staré domy, které se kdysi běžně stavěly pro život. Nevelké, bytelné, umístěné vesměs v zahradách a parcích! Každý jiný, zvláštní svou výzdobou a kouzelný překvapujícími detaily. I v historickém centru Brna jsou nádherné domy, na kterých je stále co nového objevovat a obdivovat. I v našem městě se našťásti všechno krásné a hodnotné, co naši šikovní předci postavili, rekonstruuje do své původní krásy.

Ale... ale to kolem! Znovu jsem se začal zlobit na všechny ty, kteří způsobí přerušení logické urbanistické kontinuity vyvoláním ničivých válek. Samozřejmě že po jejich skončení bylo mnohdy výhodnější a asi i nezbytné stavět ty bezduché betonové domy, které naše město a stejně tak i ony nebohé Drážďany a podobně řadu jiných mnohých měst svírají ze všech stran...

Jsem vskutku zvědav, co budou naši potomci dělat s oněmi kupami padlého betonu kolem našich měst a zdali se budou snažit je zrekonstruovat a podobně oživit tak, jak to dnes činíme s architektonickými krásami minulosti. Byť dobře vím, že i v paneláku může kvést krásný vztah lidí, kteří ho obývají a jiným, užívajícím si rozličné paláce, nestačí jejich veškerý majetek k tomu, aby v jejich tvářích vykouzlil úsměv spokojenosti. Přesto však volám po návratu kreativity do oblastí našich potřeb nejzákladnějších – do našeho bydlení. Avšak již pár let sleduji, jak se mé volání v marnost promění při jasném, pouze výdělečném zájmu těch, kteří staví nová sídliště ve stylu nocleháren bez potřebných chodníků, bez nezbytných skrytých parkovišť, bez logických center, bez hřišť i bez užívání výtvarného umění a tedy třeba bez soch a třeba bez sgrafit...

Nelze přece všechno prodat za účelnost! Vždyť jak funkční a přitom úzasně oduševnělá je ta naše stavba v Brně nejvýznamnější – vila Tugendhat!

Ten krátkodobý zisk stavitelů a bank i jiných „vykuků“ se dlouhodobě proměňuje ve zblácnování naší fantazie, našeho vnitřního klidu, naší duše, pro kterou bychom měli přece společně vytvářet prostředí odpovídající naší lidské důstojnosti.

Onehdy jsem zase zaslechl jednoho moudrého bližního, kterak se vzteká, že peníze, které měly být použity dle jeho názoru na opravu chodníků, byly použity na opravu cest. Hm... Nehledě na to, že to bylo vtipné, znovu jsem se musel smutně pozastavit nad hloupě ustáleným a opakujícím se rčením „o vyhozených penězích“. Peníze přece dělají peníze a neskončí za opravu cest v těch cestách. Skončí u těch, kteří se postarají o jejich nápravu a to od naplňování přes materiál až po práci. A pak se vydají a je možné je znovu použít třeba na opravu chodníku, anebo na stavbu něčeho jinak potřebného a zároveň krásného.

Nezapomínejme na krásu, je to jedna z největších radostí našich životů a její nositelkou je především naše okolí, prostor, který obýváme.

A nakonec jedno ubezpečení pro Vás, návštěvníky našeho divadla. Vězte, že všechno to, co Vám na našich jevištích předvádíme, je výsledkem dlouhých a vzrušujících diskusí plných různých nápadů, jak Vás potěšit... ale tohle jsem asi psát nemusel, to Vy přece víte...

Za všechny své kolegy se na shledanou s Vámi při svátcích divadla u nás těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvil
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
149. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 1. 2010

Jiří Morávek, Stanislav Moša, Roman Onderka

Erik Pardus

Michal Hašek s manželkou Veronikou

Ivana Vaňková, Petr Gazdík

Silvestr 2009

Sylvie Mazáková, Eva Hrbáčková, Igor Ondříček

Patrik Bořecký, Pavla Vitázková, Martin Havelka, Erik Pardus, Stanislav Moša, Roman Onderka, Jiří Morávek, Michal Hašek, Jana Glocová, Marcela Vandrová, Lukáš Hejlík

Ladislav Jurkovič
Tres faciunt collegium
/ Pijácká /

I řekl jeden:
Básník by měl znát květomluvu
tou slova básní sama
řadí se v pravém pruhu
z levého prchají jak pára nad horama

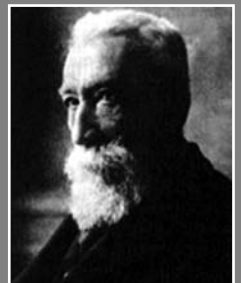
Druhý pak pravil poučen:
Vždyť nejsou slova pravá ani levá
je jenom pevný řeči kmen
jak jedno víno je a jedna réva

Najisto víme též
co řekl třetí – vína znalec:
Je v šachu dáma kůň a věž
a na ruce zas prsteník a palec

Nakonec shodli se tři braši
vína popili z různých sudů
To jak by jedli vtipnou kaši
a rádi zřekli se svých pravd i bludů

Pravé tajemství života je hledání krásna.

Anatole France

Pavla Vítězková

Erik Pardus

Lukáš Hejlík

Silvestrovské publikum

Martin Havelka, Pavla Vitázková, Erik Pardus

Francis Veber
BLBEC
K VEČEŘI

režie: **Zdeněk Černín**

SILVESTROVSKÁ PREMIÉRA

*Lukáš Hejlik,
Martin Havelka,
Alan Novotný*

ALENA ANTALOVÁ

BEZ DĚTÍ JSEM MĚLA O MOC TĚŽŠÍ ŽIVOT

Po roční pauze se na jeviště mateřského divadla na skok vrátila Alena Antalová. Trojnásobná maminka se však od svých ratolestí prý vzdaluje jen velmi nerada. Říkala jsem, že zaskočím, jen když bude nějaké představení hořet,“ směje se sedmatřicetiletá blondýnka, která už v listopadu začne studovat jednu z nejslavnějších muzikálových rolí v Hello, Dolly! Domluvit se na povídání s plně vytíženou mámou dvou dcer Alenky (3), Elenky (2) a Honzika (sedm měsíců) je téměř nemožné. Ostatně Antalová poslední dobou ani rozhovory nedává a umínla si na čas zmizet ze všemožných novin i časopisů. "Budeme si povídat v autě cestou k zubaři do Havlíčkova Brodu. Berte nebo nechejte

být,“ navrhla rezolutně půvabná herečka. Obě cesty tam i zpět odřídila. Původně jsem se s populární celebritou chtěl bavit o světě divadla, slávy i televizních seriálů. Musel jsem však otočit, povídání o velké rodině bylo možná méně umělečtější ale o to zajímavější...

Tak jak to je stát po roční pauze na jevišti?

Nů já se vrátila do muzikálu Čarodějky z Eastwicku, ze kterých jsem jako těhotná musela odejít, protože mě prostě už nezapli do speciálního sedáku, ve kterém létáme

HOSTEM DOMA

zvduchem. Návrat byl hrozně nervózní. Měla jsem trému a zároveň se strašně těšila.

Ladí nějak herečka na mateřské formu?

Doladovací tréninky spočívaly zejména v kójení dietě. Po porodu jsem přibrala bezmála dvacet kilo. Hlas přestávku nepocítil. Zpěv je hodně spojený s psychikou a tím, zda je vám

v životě dobře nebo ne. Nebrala jsem žádné kondice. Mateřství vám pomáhá v sebevědomí, i když na sebe ženská na mateřské nemá většinou čas. ***Jste trojnásobná matka, to musíte být docela uhoněná a utahaná. V čem vás nejvíc mateřství zaskočilo, nebo pomohlo?***

Ono se nabízí všechno svalovat na děti. Když jsem je neměla, cítila jsem se paradoxně uhoněná a utahaná ještě víc. Ono je to někdy opravdu těžké vydržet. Já ale jako svobodná a bezdětná paradoxně nemohla vydržet sama se sebou. Čím víc dětí, tím mi přijde, že to líp zvládám.

Před časem jste mi do rozhovoru řekla, že děti byste brala i po dvou. Číslo tři teda není konečné?

No, já nevím, jestli přesvědčím manžela. Stala se mi taková zvláštní věc.

Já už se za to svému synovi omluvila. Když jsem totiž nosila Janička v břichu, já se paradoxně těšila už na čtvrté dítě. Bylo to možné tím, že to bylo zatím nejtěžší těhotenství. Potom se Janík narodil a mně spadla brada. Ptala jsem se ho: Proč si mi to neřekl, že jsi byl v bříše právě ty? Já bych se ničeho nebála. S tímto chlůvkem a chlapečkem se prostě nevidíme poprvé.

To zní jako slova vyznavače reinkarnací nebo nějaké čarodějky?

No to je jasně obojí u mě už dávno. Přichází podzim a mně se vlévá krev do žil. Mám hrozně ráda ta přízračná vlhka a tu brzkou tmou.

Půvabná blondýna je přímo prototypem bytosti milující slunce a vy mi tvrdíte, že z roku máte nejraději periodu, kdy vše už vydalo své plody, hrouť se do nicoty, spánku a tlení?

Ale já to mám už od mala. Když jsem chodila k nám na základku na klavír, učitelka se mě ptala, kdy chci mít hodinu. Já si vybrala tu poslední, abych mohla v těch mlhách, moku a tmě chodit domů. Dělal mi to dobře.

No vy asi za sebou nemáte zkušenost ženy obtěžované násilníkem...

A víte, že jo. Honil mě jednou jeden chlap. Bylo to v létě a o půl druhého odpoledne.

Své dvě dcery jste už také potkala předtím, než jste je porodila?

S dcerkou v muzikálu Zahrada divů, režie: Stanislav Moša

Vůbec ne. To se mi stalo až s chlapečkem. Navíc obě holky se mi po narození hrozně nelíbily. Nedala bych je sice za nic na světě, ale obě vypadaly jako Japonci. Byly malé, tlusté, ošklivé, ani ty oči jim nebyly vidět. Nepatřila jsem tehdy k euforickým matkám. Z obou se vyklubala hezká děvčátka.

Děti jsou požehnáním v jakémkoliv pořadí. Nicméně psychologové tvrdí, že je z mnoha důvodů nevýhodné být nejmladším bratrem starších sester. Nikdy jste nezalitovala, že třeba první nepřišel na svět Honza a mohl by klestit cestu mladším sestřičkám?

Ale já mám vyvdaného syna už z prvního manželova kola. A ten má devatenáct. Myslela jsem i nyní, že to bude holčička. Mít

S Ladislavem Kolářem a Helenou Dvořákovou v muzikálu Nana, režie: Petr Kracik

tří dcery, to by fakt byla frajeřina. A manžel byl na ty dvě první náležitě pyšný. No a já bych si klidně dokázala představit ještě další dcerušku. Třeba Josefínu nebo Josefii. To jsou nádherná jména.

A co je nejnáročnější na tak velké rodině?

No hlavně vydržet s nervama. Důležité je, aby se nekřičelo. A to si holky už občas docela vymýšlejí, co se bude papat a v čem se půjde ven. Ale já jsem to opravdu měla bez dětí těžší. Nedokázala jsem vyjít se svým srdcem svou hlavou i povahou.

Jste třeba marnivá?

Myslím, že vůbec ne.

To, že na sobě nyní nemáte žádné šperky ani snubní prsten, je náhoda?

No to je normální stav. Miluju šperky, ale já opravdu nemám ráda drahé věci. Hrozně mě svazují, stahují a omezují. Měla bych strach, že ty brilianty někde ztratím. Nedovolím nějaké hmotě, aby mě omotala pavučinou strachu.

A proč nenosíte ten zlatý kroužek, který je symbolem manželského slibu?

Při Janíčkovi jsem ztloustla. Nedostala bych ho už ani na prst. Myslím, že už ho ani navlékat nebudu. Manžel si toho ani nevšiml. Hmotné věci mne omezují.

A nezlobte se na mě. Nemůže si dovolit tento přepych programové chudoby jen člověk, který žije ve velmi slušném zajištění?

Uznávám. Nikdy jsem nepocítila finanční nedostatek. Ale myslím, že bych to zvládla. Ostatně doba, kdy i já jsem sbírala po šatně vratné láhve, není zas až tak daleko. Nikdy jsem ale nic nedlužila ani neměla nad sebou žádné úvěry a hypotéky. Peníze dávají svobodu, ale já jsem natolik silná, že kdybych je neměla, šla bych holt uklízet. Peníze na mne opravdu nevyhrály. Já měla vztah, kde se opravdu točily velké miliony a neobalamutilo mě to.

A proč jste se tak bohatého ženicha vzdala?

On byl hodný kluk. Ale já najednou zjistila, že se furt bavíme o nějakém potápění, lítání v balonu, a když sedíme spolu v kuchyni, tak je ticho. Šla jsem pryč a všechna ta auta vrátila. Byla totiž opravdu příslovečnou koulí u nohy. Nechtěla jsem to mít. Luxus života pro mne fakt nejsou kožichy, drahé dovolené a diamanty. Nepotřebuju to.

Tak schválně. Kdy a kde jste byla naposled s rodinou na dovolené?

V létě to nešlo. Manžel má díky povaze svého podnikání nejvíc práce. V březnu jsem byla s rodiči v Egyptě. All inclusive. A já jsem z tohoto V.I.P. pionýrského tábora nebyla

urvaná. Mně je jedno, kde jsem. Spojují mě především lidé. Nejsem fixovaná ani na Brno, na rodnou Bratislavu nebo Montreal, kde bydlí rodiče.

Rozmazlujete své děti ráda?

Chci, aby měly hezké dětství jako já. To znamená, aby se nefalšovaně těšily ze svých narozenin, svátků, Vánoc a Mikuláše. Je jasné, že aby se to podařilo, nemůžou mít vše, na co si vzpomenou. Docela frčíme v kinder vaňičkách. Já původně myslela, že sladkost bude jablíčko, ale babičky to bohužel změnily.

A jak to máte s babičkovskou výpomocí? Tchyně nebo babička z Kanady?

Moje maminka letí do Kanady za tátou a za dva týdny je zpátky. Navaří mu plný mrazák jídla na měsíce dopředu, pouklízí a vrací se sem. Pomáhá mi s dětmi a teď se vlastně stará ještě o svoji maminku v Bratislavě. Moje máma je takový typický generál, po slovensky taková vedúca. U nás v rodině je ale samozřejmě vedoucím můj manžel Pepa, který si s tchyní dokáže udělat pořádek. Spíš pro mne to byl vždy problém vztahu s mámou. Vždy pro mne byla velká autorita.

Tatínek je vědec. Jste třeba chytrá po něm?

Já mám úplně blbou hlavu. Mladší brácha, se kterým jsme museli chodit po psychologech, má intelekt, který mají prý jen čtyři procenta lidí. A ten starší je bedna, učí anglicky, pracuje v České národní bance. Je to fakt machr. Já se stěžij domluvíím německy.

Ale já myslím, že toho zvládáte docela dost. Velká rodina, pomalu návrat k profesi, v níž vás čeká v lednu jeden z nejlepších muzikálových kousků - titulní role ve slavné Hello, Dolly!.

Ale já se neponižuju. Ve svých očích jsem na sebe pyšná. Smekám před sebou, jak jsem po roce zvládla návrat k divadlu. Ale to zase jenom díky podpoře v rodině.

Díky televiznímu seriálu Pojišťovna štěstí vás doslova zaplavila tsunami popularity. Nechybí vám ta pozornost televizního publika a médií?

Ale vůbec ne. Ono je navíc velmi jednoduché ukazovat okolí i sobě jakousi velkorysost, když jste zrovna v kurzu. Ale nebytí úzkoprsý a zůstat tolerantní, když o vás zrovna není zájem, toho já si vážím u lidí.

Ale vy přece v takové situaci nejste, máte za sebou zářnou kariéru. Kdybyste si neplnila mateřské povinnosti, tak jste mohla točit do zmrtvění. Čeká vás obrovská role Dolly Leviové...

Ale já přiznávám, že popularita hodně pomo-

hla mého egáčku. Ale být známý a předvádět onu velkorysost a dělat charitu, to je všechno velmi jednoduché. Zůstat zdravě sebevědomá, charakterní, nenechat se nachytat do závisti, když jdete dolů. To je fakt kumšt.

Vy jste se už dříve stala patronkou brněnského Klokánku. Nebylo to také jenom takové recyklování momentální popularity jména Alena Antalová?

Ale samozřejmě, že jsem ráda pro zařízení pro opuštěné děti prodala svoje jméno. Firmy, které si mě potom použily v reklamě, nám ale do Klokánku zařídily třeba kuchyň za půl milionu. Účastním se všech důležitých porad, pořádám pro Klokánek nějaké akce a o dění v něm mám velmi dobrý přehled, už jen proto, že tam pracuje moje švagrová.

Máte velkou rodinu, která možná bude ještě větší. Když tak příkladně podporujete odložené a opuštěné děti, nenapadlo vás někdy, že byste si nějakého sirotka osvojila?

Jednou jsme s mužem byli na nějakém vystoupení pro Klokánek. Pepovi tam doslova učaroval jeden kluk. Říkal mi, běž se podívat, to jsem já, když mi bylo devět. Hrozně jsme se s ním kamarádili. Oba rodiče mu zemřeli na rakovinu. Hrozně přilnul k našim holkám, bral je automaticky za ruku. Díky právům prarodičů ale není právně volný.

Odlehčeme zase náš hovor. Jak to má třeba tak půvabná žena jako vy s pohledem na zkrášlování plastickou chirurgií.

Tak jednu plastiku už mám v podobě umělé dolní čelisti. (smích) Obávám se, že tím budeme končit. Bolesti u porodu mi nevadily, ale jak se jedná jenom výhradně o mě, bála bych se, že to bude moc bolet. Tvar hlavy a lýtka mám podle okolí prý exkluzivní. O tom ostatním bych pomlčela. Ale nic se přešívát ani modelovat nebude. Všem, kterým to pomůže třeba jen v sebevědomí, bych ale plastiky určitě nevymlouvala. Mně by vadila bolest.

No a co kdyby si váš muž časem začal pošilhávat po nějaké vaší dvacetileté konkurentce?

Hlavně ať se to nedozvím. Chlapi ten druhý dech v padesátce chytají. A já mám doma ještě takové krasavce. Dva roky bych to asi vydržela než by zase přišel zpět. Jen by nesměl zakládat novou rodinu. Chytrá ženská se ale po milenkách neptá. Já jsem ale ve znamení Lva. A my Lvíce máme pocit, že si chlapi můžou pískat, že s náma vůbec mohou žít. Já moc chlapů neměla a většinou jsem je opouštěla já. Když už jsem ale někdy

dostala kopačky, říkala jsem si, že chlapec ani neví, o co přichází.

Byla byste schopná třeba pro lásku umřít?

Zažila jsem stavy, kdy jsem myslela, že kvůli vztahu umřu. Opatrně jsem našlapovala, aby se to v hlavě už nikam dál neposunulo. Myslela jsem totiž, že se každou chvíli zblázním. Měla jsem z bláznince i léky. Doufám, že už mě to nikdy nepotká. Rozumím tomu, když se někdo kvůli někomu zabije. Kdybych věděla, že to trápení smrtí končí, tak to klidně udělám. Bohužel si to nemyslím.

A můžu se tedy ptát, jak si to na tom druhém břehu představujete?

Věřím v duchovní vývoj, že něco máme pochopit a pocítit. Určitě nejsem křesťanka, spíše asi to budou představy lízlé buddhismem.

A kde berete tu neochvějnou jistotu, že po smrti ještě něco je?

V muzikálu Nana, režie: Petr Kracik

**S Janem Mazákem
a Ladislavem Kolářem
v muzikálu Nana,
režie: Petr Kracík**

Já o tom nepřemýšlím, ani nepochybuju. Prostě to vím. Můj oblíbený spisovatel Miguel Ruis mluví o tom, jak důležité je žít v pravdě. Ale jak ji sami rozeznáme ode lži? Vždyť si tak často něco namlouváme a lžeme. No a když nebudeme věřit ani sobě, tak se lež vytratí. A pravda nepotřebuje, aby jí někdo věřil. Ona prostě je.

Byl váš třetí porod nejlhčí?

Bylo tomu naopak. Janíčkoví se vůbec nechtělo ven. Já, porodní matador, měla až na potřeby dula, tedy porodní asistentku. Všechno jsem znovu přečetla, dělala všemožné masáže a cviky. A ona mi radila, ať si kreslím porodní doby. Já to odmítla, kreslit neumím. Pak když jsem přenášela, myslala jsem si, že je to kvůli tomu nemalování. Pořídila jsem si tajné tempery, dcerky poslala k babičce, aby si nechtěly čmárat se mnou. Manželovi nic neřekla, protože by se mi smál. Stejně se to nakonec muselo vyvolávat. Indikovaný porod je pro matku navrch bez epidurálu příšerný. I tak jsem nezažila lepší porod. Hned jsem se mu omluvila. To je přece na hlavu postavené, určitě někomu datum narození.

Vy jste Lvice a jaká jsou znamení ostatní kolem vás?

To je zajímavé, všechny děti i manžel jsou vodní znamení. Janíček je třeba v Rybách a možná chtěl být Beran.

Furt mi ale zůstává rozum stát, jak to všechno zvládáte. Máte třeba chůvu, pomocníci v domácnosti?

Chůvu nemám, své děti bych nikomu nesvěřila. Jsem na ně strašně žárlivá. Na jejich čas a myšlenky. To je tak špatná investice, svěřit je cizím lidem. Jedna kámoška mi vždy jednou za čtrnáct dní pomáhá s generálním

úklidem. A mám jednu paní na žehlení. Jinak mám samozřejmě babičky k ruce.

Ale jak se vaše žárlivě strážené děti budou zapojovat do kolektivu?

Alenka chodí ze školky po obědě. Moc tam spát ani nechce. Kdyby jo, tak ji ve čtyři vyzvednu a jsem se svým dítětem prakticky tři hodiny denně. Až si někdy říkám, jak ten svět může fungovat, když se lidé tak málo věnují vlastním dětem.

Vás čeká opravdu výstavní hlavní role v proslulém muzikálu Hello, Dolly!. To nebude časově náročné?

Moje rodina mě opravdu hodně podporuje. Možná se na ty role těší víc než já. Máma mi říkala, kdy budeš jindy hrát, když teď jsi relativně mladá. Dolly dostávají většinou padesátileté operetní subrety za odměnu. Ale to je zprofanovaný pohled.

A kdy se chcete naplno vrátit do divadelního provozu?

Kdyby to bylo na mě, tak bych se naplno ani vracet nechtěla. Byla bych, slovy kolegyně, takový Jágr na střídače.

Není lepší mít roli jenom pro sebe a nejsou alternace pro herečku taková ponížující soutěž, kdo bude lepší?

Pro mě je to výzva. Miluju šikovné herce, i když do divadla chodím skutečně velmi málo. Když někdo zpívá dobře, já chci zpívat ještě líp.

Dotírají třeba filmaři, televize na seriálovou hvězdu?

Já nikdy nemyslela, že budu seriálová hrdinka a myslím, že jsem svojí seriálovou kapacitu vyčerpala. Dnes už seriálové role kvůli penězům nepotřebuju. Shořela nám televize a dva měsíce jsme byli bez ní. Předtím jsem si ani neuvědomila, jak strašná je úroveň herectví v českých televizních seriálech. Hrozná je také ta televizní manipulace, všechny ty znělky, cvrlikající reklamy, všichni se usmívají a vy za čas přestanete zcela rozlišovat, co je špatné a co ne. Za ty dva měsíce se mi vyčistil vkus.

Po bitvě každý generál. Vždyť jste točila Pojišťovnu štěstí...

No ale my těch třináct dílů točili celý rok. To nebyl tak strašný natáčecí kalup nekvalitních scénářů jako dnes.

*V dramatu **V jámě Iové**,
režie: Stanislav Moša*

Dá se za honorář hlavní role TV seriálu koupit dům?

Podle toho jaký. Asi jsem si na milion možná dva přišla. Nám chodí s manželem peníze na společný účet a já ho nekontroluju. Když jsem dostala v Četnických humoreskách patnáct tisíc za natáčecí den, úplně mě to rozčílilo a naštvalo. Za stejnou sumu musím v divadle pracovat celý měsíc.

Jak si představuje tedy svoji uměleckou budoucnost Alena Antalová?

To je jednoduché. Představuju si, že mi zavolá Hřebejk nebo Jarchovský nebo oba, že pro mne píšou hlavní roli v celovečerním kvalitním filmu. A režisér Bohdan Sláma by se mi taky mohl ozvat.

*Luboš Mareček,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil*

*V muzikálu **Hello, Dolly!**,
režie: Gustav Skála*

*Alan Novotný,
Mária Lalková*

*Tereza Martinková,
Ivana Skálová,
Gustav Skála,
Aleš Slanina*

*Alena Antalová,
Petr Štěpán*

*Zdena Herfortová,
Petr Štěpán*

*Ivana Vaňková,
Lenka Janíková*

*Alena Antalová,
Petr Štěpán*

*Mária Lalková,
Ivana Skálová*

**Alena
Antalová**

Alena Antalová, Gustav Skála

Martin Černý, Gustav Skála

Ondřej Srámek, Jan Sotkovský

Igor Ondříček, Gustav Skála

**Vojtěch Blahuta,
Jakub Przebinda**

Foto: jeř Kratochvíl

HELLO, DOLLY! na zkušebně a v ateliéru

JIŽ NĚKOLIKÁTÝM ROKEM SE V MĚSTSKÉM DIVADLE V BRNĚ MŮŽEME SE-
TKÁVAT S VELMI NADĚJNOU TANEČNICÍ
A ZPĚVAČKOU TEREZKOU ŠKODOVOU.

Terezko, jistě všechny, včetně mne, na

TANČÍ

úvod napadne otázka, jak se vůbec obyčejný člověk dostane k divadlu a má možnost žít pro nás tak záviděníhodným způsobem? Kdy se ve vás zrodila myšlenka stát se tanečnicí?

Tak nevím, zda můžeme mluvit o záviděníhodném způsobu života, tento pohled na věc je jistě individuální, nicméně pro mne byl tanec vždycky snem, už od malička. Chtěla jsem si udělat z koníčka práci a to se mi také podařilo.

Pocházíte z rodiny tanečníků, nebo co vás jako malé děvčátko přivedlo na taneční konzervatoř?

Kdepak, u nás doma se tanci nikdo nevěnuje, možná jen rekreačně. Maminka pracuje v mateřské školce jako vychovatelka a tatínek, který už je v penzi, chodí vypomáhat na Kociánku, kde se věnuje práci s postiženými dětmi. Tato práce ho naplňuje a cítí se být užitečným.

Nyní se trochu vrátím. Zmínily jsme se tady o hendikepovaných lidech. Ať již se jedná o děti, nebo dospělé. Jak se staví divadlo k těmto postiženým lidem?

Naše divadlo je postaveno tak, aby představení mohli navštěvovat díky bezbariérovým přístupům i lidé na invalidních vozících. Což již dnes není žádný problém. Zaměstnanci divadla jsou vždy velmi ochotní a těmto lidem se všim rádi pomohou.

Kdy padlo rozhodnutí stát se tanečnicí?

Tak tohle si pamatuji naprosto přesně. Byla jsem ve čtvrté třídě základní školy, když se na nás přišli podívat odborníci z taneční konzervatoře v Brně. Podle talentu si nás otypovali a pozvali na konkurz. Nejdříve jsem si myslela, že se jedná o nábor na sportovní školu, což jsem taky doma oznámila. Nastal den D a já se s maminkou vypravila na konkurz. Malá holčička v tepláčkách a tanečních piškotech. Předvedla jsem, co umím a výsledek už znáte.

Takže se věnujete tanci už od čtvrté třídy. Jaké to je studovat taneční konzervatoř? Co samotné studium obnáší?

Určitě to není procházka růžovým sadem. Je to velká dřina, která se nám pak zúročí. Stále jsme byli pod odborným dohledem, tvrdá práce nás neminula. Ale pokud vás to baví a jdete si za svým snem, vnitřně vás to nabije a dodá sílu pokračovat.

Po dostudování konzervatoře jste hned dostala angažmá tady v Městském divadle v Brně?

Bezprostředně po ukončení konzervatoře jsem byla pár let v Mahenově divadle ve zpěvohře, poté 2 roky v Německu a od roku 2004 jsem členkou souboru MdB.

Který taneční styl je vám nejbližší?

Klasika jako taková mě nelákala. Tak dělá, co mě baví, tanec spojený se zpěvem. Z toho mám radost.

Z vašich divadelních rolí mohu jmenovat postavu Zuzany v muzikálu *Jesus Christ Superstar*, d'ěblici a ženu v muzikálu *Čarodějky z Eastwicu* a plno dalších. Máte k některé roli osobní vztah? Nebo máte oblíbený muzikál, který navštěvujete?

Do divadla chodím moc ráda, ale už nějaký ten čas jsem hrdá maminka, mám malou dceru Hannah a snažím se všechen volný čas trávit s ní a s rodinou. Pokud volný čas není a zkouším se v divadle, hlídají Hanny mí rodiče, nebo Škodák (manžel). Osobní vztah mám snad ke každé roli, co jsem hrála, vše v tobě něco zanechá a na každou roli ráda vzpomínám. Teď nedávno jsem si doma poslouchala Odysseu - to byl můj relaxační den. Jinak asi nejoblíbenějším muzikálem, kde jsem si skvěle zatancovala, byly pro mne Vlasy.

Myslíte si, že malé děti patří do divadla?

Pokud myslíte, jako diváci, bezpochyby ano. Děti s námi herci na jevišti komunikují a bezprostředně reagují. Je to krásné.

Teď jste sama v roli maminky. Budete svoji dceru směřovat k tanci?

No, to bude záležet čistě a jen na ní, jak se rozhodne.

Záměrně jsem zmínila muzikál *Čarodějky z Eastwicu*, kde máte dvojroli. Jednou

V muzikálu *Čarodějky z Eastwicu* Barbora Musilová, Hana Kratochvilová, Petr Gazdík, Aneta Majerová, Vendula Šeráková, Eva Miškovíčová a Tereza Škodová, režie: Stanislav Moša

jste žena z městečka, podruhé krásná a kostýmově velmi odvážná d'ěblice. Jak přistupujete k takovéto roli? Existuje u vás herců něco jako tréma?

Po tak dlouhé době mi to už ani nepříjde. Jdu na jeviště s tím, že divák je můj fanďa, nikoho v publiku nevyhledávám, zaměřím se na pohled do neznáma, aby mě pohledy diváků nezervozžovaly, a jde to samo. Teď, po porodu Hannah se držím raději více oděných scén (smích). Jinak tréma se vstupem na jeviště záhy pomijí.

Váš manžel, jak je mi známo, nepatří k divadelníkům. Nežárlí někdy v těchto situacích?

Svým způsobem jsem ráda, že manžel k divadlu nepatří, vztah je potom různorodější. Manžel vlastní firmu na závěsné balkóny, a tak se doma nebavíme jen o divadle. Ptala jste se na žárlivost, „Škodák“ není žárlivý chlap a je na mě snad hrdý. Pochopitelně je ale všechno o toleranci. Já toleruji jeho koníček fotografování a on ty moje.

V muzikálu *Jesus Christ Superstar*, režie: Stanislav Moša

Nedokážu si představit, jak vypadá život tanečnice. Udržujete se nějakým způsobem v kondici? V časopisech se stále dočítáme o nejrůznějších dietách, jaký na to máte názor?

Pochopitelně, že v mé skřínce naleznete i permanentku do posilovny, ale nijak zvlášť tomu neholduji. Posilování na

Oči, ruce, gesta, možná boty. Pak se dívám na to, zda je mi ten člověk sympatický nebo ne.

Poslední otázka Terezko. Nic netrvá věčně, pokud byste byla nucena jednoho dne divadlo a tanec opustit, máte nějakou vizi?

Pokud už bych nemohla tancovat a svým zpěvem bych nezaujala, ráda bych pracovala jako instruktorka plavání a cvičení kojenců

a batolat. Tam bych ráda našla další uplatnění a pocit, že nemarním čas.

strojích mě nebaví, takže využívám spíše běžícího pásu, což je asi všechno. Jinak máme doma krásného psiho kamaráda, takže vycházky s ním a pak plavání s Hannu. Diety nedržím a nedržela jsem. Snažím se jíst zdravě a to mě spolu se zkouškami v divadle udržuje v kondici.

a batolat. Tam bych ráda našla další uplatnění a pocit, že nemarním čas.

To je krásné, tak já vám za sebe přeji, aby vám vyšlo vše, co si jen přejete.

Michaela Jančová,

foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

Městské divadlo v lednu uvede dlouho očekávaný muzikál Hello, Dolly! a já jsem velice ráda, že vás v něm uvidím. Prozradte nám, na co se můžeme těšit?

Zatím mohu prozradit jen to, že zkusíme a velice dobře si to již teď užíváme. Podle všeho to bude výborná legrace, pojatá zase v trošku jiném stylu. Krásná scéna a kostýmy. Myslím, že se na představení dobře pobavíte. A já vám za sebe slíbím, že když přijдете, tak vám zazpívám (smích).

V muzikálu se setkáváme se ženou – tak zvanou dohazovačkou, která velice chytrým způsobem předělá muže k obrazu svému. Nakonec i starého zatrpklého bručouna. Umíte i vy sama někomu někoho dohodit?

Tak tohle já neumím. Na to je odborník spíš můj manžel (smích).

Výborně, s kým mě seznámí? Někoho vám najde (smích).

Co vás na první pohled dokáže na muži zaujmout? Čeho si všímáte?

S Monikou Královou a Helenou Dvořákovou v muzikálu Hair, režie: Dodo Gombár

Pablo Picasso: La Muse, 1935

PŘIJMOUT ÚDĚL MÚZ - TO STOJÍ ZA POKUS

Mladé krásné Múzy - byly prý vševědouce a slova veršů či písní diktovaly umělcům tak zblízka, až vznikla představa, že jim polibkem předávaly nápady a tvůrčí elán. Ušlechtilé bytosti, které milovaly tanec a zpěv, provázejí od nepaměti uměleckou tvorbu jako symboly osvěžující inspirace. Také o údělu múz je nový šansonový muzikál, který **13. února uvedeme ve světové premiéře na Činoherní scéně MdB**. Sentimentální múza v něm zpívá: „Když múza stárne, je to zlé... / Múza se nudou

PŘIPRAVUJEME

celá ztrácí / ztrácí šarm, když ztrácí práci / a doufá, že zas noci prohříví / s nefalšovanými kumštýři...“

Je velkou radostí každého divadla stát u vzniku nového původního textu. Na muzikálu **NAHÁ MÚZA** pracoval skladatel **Zdenek Merta** více než dva roky. Diváci Městského divadla jeho rukopis dobře znají z celé řady úspěšných hudebních projektů, které v posledním desetiletí tvořily nedílnou součást repertoáru: *Sny svatojánských nocí*, *Bastard*, *Babylon*, *Svět plný andělů*, *Zahrada divů* nebo *Peklo*. U zrodu muzikálu Nahá múza stála tentokrát od samého počátku také **Zora Jandová**, autorka libreta spojujícího vypjatou emocionalitu s hu-

morem a nadsázkou. Jako třetího pak autorský tandem přizval k spolupráci režiséra **Šimona Cabana**, který je zároveň scénografem inscenace.

Nahá múza se odehrává v bohémsky rozevláté meziválečné Paříži. Scházejí se tam umělci z celého světa, město žije uměním, nenápadně se ovšem ukrádá i úzkostná předtucha blížící se světové války. Nepokojně dynamické a rušné tvůrčí klima vyživují stále nově přichozí talenty. Tak jako například sochař Frederik a malíř Marian, nezruční přátelé – tedy až do doby než jejich životní cesty zkříží o-kouzující tanečnice Magdaléna. Oba mladí umělci hledali v pařížských barech a kabaretech svou múzu, ale

teprve tato křehká dívka je dokázala inspirovat k dílům plným horoucí životnosti a dramatických vášní. Dva talentovaní umělci a jejich půvabná múza tvoří napínavý vztahový trojúhelník. Zatímco se pokoušejí jít za svými sny a bojovat o životní inspiraci, krouží kolem nich dravci: obchodník s uměním se svou svůdnou ženou i úzkoprsí kritici. Nahá múza, muzikál o lásce, o umění a o hledání sebe sama, se odehrává za neustávajícího pokřiku kamelotů na pozadí bouřlivé doby. V romantickém příběhu s notnou dávkou vtipu a nadhledu ožívají štětce, barvy, plátna a konečně i opravdová Múza, připravená políbit svého umělce.

Do osvědčeného tvůrčího týmu Š. Cabana patří také kostýmní výtvarnice **Simona Rybáková**, svou choreografií obohacuje jevištní ztvárnění **Lucie Holánková** (v MdB skvěle Peklo, Balada o lásce). Hudebně muzikál s francouzským espretem nastudovali Z. Merta spolu s **Karlem Cónem**, Cón se pak bude střídát za dirigentským pultem s Martinem Procházkou. V hlavních rolích uvidíte **Hanu Holišovou** nebo **Svetlanu Slovákovou** (Magdaléna-dívka, Kristýna), **Markétu Sedláčkovou** nebo **Zoru Jandovou** (Múza, Magdalena-žena), **Jana Apolenáře** nebo **Martina Havelku** (Marian) a **Petra Gazdika** nebo **Lukáše Vička** (Frederik). Dále hrají **Ladislav Kolář**, **Jan Mazák**, **Soňa Jányová**, **Pavla Vítázková**, **Ján Jackuliak**, **Jakub Uličník**, **Tomáš Sagher** aj.

DP, PH

» Nejlepší pivo na celé Moravě «

Zdenek Merta, Zora Jandová: NAHÁ MÚZA

V meziválečné Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohému a smetánku vkrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní hlasy kamelotů a umělci hledají v barech a kabaretech své múzy. Jednou z nich se stává i mladá tanečnice Magdaléna, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlivou ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých strážích, retrospektivních vzpomínkových výjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená políbit svého umělce.

Režie: Šimon Caban

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Slovácová, Jan Apolenář nebo Martin Havelka, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Soňa Jányová nebo Pavla Vítázková a další.

HRAJEME

Yasmina Reza: KUMŠT

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostinkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Lázniovského *Obraz*, v Německu *Kunst*, v Polsku *Sztuka*, a v Slovensku a posléze i v některých českých divadlech *Kumšt*. Obdržela za ni prestižní Moliérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její *Tři verze života*), ale triumfálnímu úspěchu *Kumštu* a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Není divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátele středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusí, je-li tato koupě výrazem vyříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, póz a drobných lží Reza jako žena podnikníka. A jak srovnaně vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlík nebo Patrik Bořecký.

Francis Veber: BLBEC K VEČEŘI

V zemi galského kohouta se nerodí pouze vynikající víno a skvělé syry. Snad díky pohnutým dějinám je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hlou-

pého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dotčným věděl, že se mu společnost vysítá. Dalším takovým obětním bránkem měl být i Francois Pignon, jehož největší zábavou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklý večírek se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situáční komedie zamotává, když Pierrovi oznámí žena, že jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vinou se do děje připlete spirituálně šilená milenka, škodolibý (ne)přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Mistrně vybudovaná zápletka s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Vebera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravolichným koncem uvideme v režii Zdenka Černína.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Lukáš Hejlík, Jana Glocová, Patrik Bořecký, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Martin Havelka

Georges Feydeau: BROUK V HLAVĚ

Nejhranější hra francouzského dramatika Georsege Feydeaua, rozpustilá fraška *Brouk v hlavě*, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale do děje zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Moliérovy tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kousku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá - manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vystavěných humorových situací a skvostných gagů. Mimořádně temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru Městského divadla Brno drží více než deset let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, úprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jirí Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurec, Mária Lalková, Robert Jícha nebo Tomáš Sagher, Zdeněk Junák, Eva Gorčicová, Marcela Dürrová, Jan Kučera a další.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpustilá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s duhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě!*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Markéta Sedláčková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Jerry Herman, Michael Stewart: HELLO, DOLLY!

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého

ČINOHERNÍ SCÉNA

3.2.	středa	Yasmina Reza	P18
18.00		Kumšt	
4.2.	čtvrtek	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
5.2.	pátek	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
12.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	veřejná generálka
14.00		Nahá múza	
12.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	E5
19.30		Nahá múza	
13.2.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová	premiéra, P
19.30		Nahá múza	
14.2.	neděle	Zdeněk Merta, Zora Jandová	premiéra
19.30		Nahá múza	
15.2.	pondělí	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A1
19.30		Nahá múza	
16.2.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A2
19.30		Nahá múza	
17.2.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A3
19.30		Nahá múza	
18.2.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	C4
19.30		Nahá múza	
19.2.	pátek	Francis Veber	zakoupeno
19.30		Blbec k večeři	
20.2.	sobota	Georges Feydeau	
19.30		Brouk v hlavě	
21.2.	neděle	Francis Veber	E7
19.30		Blbec k večeři	
22.2.	pondělí	Francis Veber	AB1
19.30		Blbec k večeři	
23.2.	úterý	Francis Veber	C2
19.30		Blbec k večeři	
24.2.	středa	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
25.2.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A4
19.30		Nahá múza	
26.2.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A5
19.30		Nahá múza	
27.2.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová	A6
19.30		Nahá múza	
28.2.	neděle	Zdeněk Merta, Zora Jandová	D
19.30		Nahá múza	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.2.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	A1/AB1
19.30		Hello, Dolly!	
2.2.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	A2/AB2
19.30		Hello, Dolly!	
3.2.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	A3/AB3
19.30		Hello, Dolly!	
4.2.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	A4/AB4
19.30		Hello, Dolly!	
5.2.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	A5/AB5
19.30		Hello, Dolly!	
6.2.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	premiéra, P
19.30		Hello, Dolly!	
7.2.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	D/E7
19.30		Hello, Dolly!	
8.2.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
9.2.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	C2/E2
19.30		Hello, Dolly!	
10.2.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
11.2.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
14.2.	neděle	J. Demsey, D. P. Rowe	
18.00		Čarodějky z Eastwicku	
15.2.	pondělí	J. Demsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
16.2.	úterý	J. Demsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
17.2.	středa	J. Demsey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
22.2.	pondělí	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Probuzení jara	
23.2.	úterý	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Probuzení jara	
24.2.	středa	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Probuzení jara	
25.2.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice	A2010/M2010
19.30		Evita	
26.2.	pátek	A. L. Webber, T. Rice	R2010/X2010
19.30		Evita	
27.2.	sobota	A. L. Webber, T. Rice	Z2010/T2010
19.30		Evita	

Viktor Skála, Lukáš Hejlík
v komedii **Kumšt**,
režie: Zdeněk Černín

Soňa Jányová, Svetlana Slováková, Katerína Krejčová
v muzikálu **Probuzení jara**,
režie: Stanislav Moša

ZÁJEZDY: 5. února uvádí MdB muzikál **Probuzení jara** na Nové scéně Národního divadla v Praze a 25. února hostuje s komedií **Sluha dvou pánů** v Bratislavě.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.3.	pondělí	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
2.3.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB2
19.30		Nahá múza	
3.3.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB3
19.30		Nahá múza	
4.3.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB4
19.30		Nahá múza	
5.3.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB5
19.30		Nahá múza	
6.3.	sobota	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
neděle		William Shakespeare	
7.3.	18.00	Večer tříkrálový	
8.3.	pondělí	William Shakespeare	
19.30		Večer tříkrálový	
9.3.	úterý	Francis Veber	A2
19.30		Blbec k večeri	
11.3.	čtvrtek	Francis Veber	C4
19.30		Blbec k večeri	
12.3.	pátek	Francis Veber	zakoupeno
18.00		Blbec k večeri	
13.3.	sobota	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
14.3.	neděle	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
18.3.	čtvrtek	Francis Veber	A4
19.30		Blbec k večeri	
19.3.	pátek	Francis Veber	A5
19.30		Blbec k večeri	
20.3.	sobota	Georges Feydeau	
18.00		Brouk v hlavě	
21.3.	neděle	Georges Feydeau	
18.00		Brouk v hlavě	
26.3.	pátek	Robin Hawdon	veřejná generálka
14.00		Dokonalá svatba	
26.3.	pátek	Robin Hawdon	E5
19.30		Dokonalá svatba	
27.3.	sobota	Robin Hawdon	premiéra, P
19.30		Dokonalá svatba	
28.3.	neděle	Robin Hawdon	premiéra
19.30		Dokonalá svatba	
29.3.	pondělí	Robin Hawdon	A1
19.30		Dokonalá svatba	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.3.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
2.3.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
3.3.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
4.3.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
5.3.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	C5/E5
19.30		Hello, Dolly!	
6.3.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	A6/AB6
19.30		Hello, Dolly!	
7.3.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
18.00		Hello, Dolly!	
8.3.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
10.3.	středa	S. Sater, D. Šeik	
19.30		Probuzení jara	
11.3.	čtvrtek	S. Sater, D. Šeik	
19.30		Probuzení jara	
12.3.	pátek	S. Sater, D. Šeik	
19.30		Probuzení jara	
15.3.	pondělí	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cikáni jdou do nebe	
16.3.	úterý	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cikáni jdou do nebe	
17.3.	středa	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cikáni jdou do nebe	
19.3.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
20.3.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
21.3.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
30.3.	úterý	K. Gärtner, E. Bryll	
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	
31.3.	středa	K. Gärtner, E. Bryll	demirá
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	

**Martin Havelka
a Erik Pardus
v komedii**

**Blbec k večeri,
režie: Zdeněk Černín**

ZÁJEZDY: 10. března hostuje MdB s komedií **Vrátíla se jednou v noci** v Bratislavě, od tohoto data začíná rovněž turné s muzikálem **Jesus Christ Superstar** v Německu.

Robin Hawdon DOKONALÁ SVATBA

třeskutá komedie

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědky Toma a nebohá, do větší omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii změn, lží a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvozná klasická situacní komedie zkušného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

fondy hudebního - muzikálového divadla". Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textáře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly!. Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye „A jde se fádít“, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře strávený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vzdýt se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své o-

HRAJEME

sobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední písaň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chráplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovaříková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáme na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - zrnuděné žítím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světoznámého producenta Camerona Mackintosh, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborné napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vskutku současné podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yvetta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holišová nebo Jitka Cvančarová, Kristýna Sebková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurery, Kateřina Krejčíková nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vítková a další.

Steven Sater, Duncan Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století na motivy hry Franka Wedekinda v adaptaci Stevena Satera a Duncan Sheika nabývá naprosto současny charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezi-generační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, navísta, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstáctví - to vše, včetně sexuality a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Probuzení jara (Spring Awakening) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neill. Dílo získalo 11 nominací na prestižní ocenění TONY, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. „*Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávaně objeví nový muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Procitnutí jara.*“ (New York Observer).

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Ondřej Bábora, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Radek Novotný nebo Vladimír Řezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček, Tomáš Novotný nebo Viktor Polásek nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova nebo Ivana Skálová, Soňa Jányová nebo Tereza Martinková, Hana Holišová nebo Michaela Horká, Irena Konvalinová nebo Jana Musilová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec a další.

Vhodné pro mládež od patnácti let.

A. L. Webber, T. Rice: **EVITA**

Po světovém úspěchu muzikálu Jesus Christ Superstar se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná chevy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levíčák Che (Che Guevara) jako chór o jednom hlasu, jehož extravagantní dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 Američan Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly – soft-rock, příjemně ozvláštěný španělskými prvky a ten mistrně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dílech Jesus Christ Superstar a Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť (obojí v režii Stanislava Moši) uvádíme na Hudební scéně také Evitu opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejúspěšnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Učinkují: Hana Holišová nebo Ivana Skálová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Igor Ondříček nebo Karel Škarka, Robert Jícha nebo Jiří Mach nebo Radek Novotný a další.

JIŘÍ DUŠEK VIDÍ HERECKOU PRÁCI JAKO VĚČNOST VTEŘINY

Noblesní muž s charakteristickým hlubším hlasem, skvělý herec, recitátor, dabér, takový byl v dobách své slávy Jiří Dušek, člen Divadla bratří Mrštíků, přímého předchůdce Městského divadla Brno. Dodnes Jiřímu Duškovi zůstala noblesa a hlas a samozřejmě vzpomínky, které by mohly zaplnit několik čísel Dokořánu. Jak se dočtete, k divadlu se dostal zcela netypickým, v kontextu doby však pochopitelným způsobem. Naprostou většinu svého hereckého života prožil v tomto divadle. Jeho poslední rolí byl Difaf ve slavné drammatizaci románu Ivana Kříže Pravda o zvězě Sodomy, režiroval Stanislav Moša. Byla to zjevná kritika končícího režimu, premiéra se konala v roce 1988. A bylo to velkolepé hercovou rozloučení, ostatně za ztvárnění této role dostal od tehdejšího

LEGENDY

krajského národního výboru krajskou cenu. „Na úplný závěr hry se mě ptá Lot: Otče, a co teď budeš dělat? Odpově-

děl jsem: Dívat se. Skončil jsem a teď se jenom dívám,“ říká Jiří Dušek. Kontakt s divadlem a vůbec s kumštem však neztratil, chodí na všechny premiéry, navštěvuje koncerty, glosuje současnost. Patřil k nejvýraznějším osobnostem hereckého souboru, zdaleka ne jen kvůli své vyšší postavě. Vloni oslavil rodák z vesnice Cholína u Litovle 85. narozeniny, jeho vitalita odpovídá mnohem nižšímu číslu. Cholínu proslavili také bratři Šindlerové, asi nejznámější byl Valentin alias stréček Křópal. „Je to slavné místo,“ říká s úsměvem Jiří Dušek. Řadu svých následovníků učil na konzervatoři i na JAMU.

V loňském roce jste převzal Cenu Františka Filipovského za celoživotní práci v dabingu. Připomeňme mladším, že brněnský dabing patřil k české špičce, v Praze takový neměli. Byl jste mezi nejobsazovanějšími dabéry, zavzpomínejte...
Ano, patřil jsem do skupiny těch, kteří vytvořili tu s odpuštěním slávu brněnského dabingu. Natočil jsem několik set filmů. Prvním dabovaným seriálem Čs. televize byl Doktor Martin Schlütter. Pětidílný východoněmecký, taková červená socialistická knihovna. Tam jsem hrál hlavní roli s Helenou Kružíkovou. Bylo toho moc, vzpomenu třeba na film Velká vlaková loupež, v němž jsem daboval Seana Conneryho v hlavní roli. A potom už jsem za něj mluvil i v dalších filmech, kde hrál.

Jaký je dnešní dabing?

Umírá. Kdysi jsme půldruhodinový film dabovali tý-

den, dnes uděláte celý film za devět hodin. Příčinou je kšeft. Kdybyste viděl, jak se tehdy zkoušelo! Jak jsme různými způsoby mluvili za postavu, která se na plátně odvrací, vzdaluje, přibližuje. Dnes to za vás udělá zvukový mistr, ale nemá to takovou plasticitu, jako když jsme tancovali okolo mikrofonu.

Připomeňme ještě vaši Cenu za celoživotní recitátorství.

Bylo to v roce 2002 v Poděbradech na tamních Dnech poezie, obě ceny uděluje Herecká asociace. Ano, hodně jsem recitoval, s Českým filharmonickým sborem jsme jezdili na kantátové večery po celé republice.

Začněme s vaší hereckou kariérou odzadu. Jak vzpomínáte na Pravdu o zvězě Sodomy?

Bylo to v době, kdy se už nemusel celý text někam dávat k přečtení a schválení. Křížův román je průhlednou alegorií o principech vzniku a fungování totalitářských mocenských mechanismů. Premiéra měla obrovský úspěch, bylo naprosto jasné, o kom je řeč, byly aplausy na otevřené scéně. Vzpomínám, že v hledišti seděli dva nějací vysocí straníční funkcionáři, muž a žena, která prohlásila: To je přece o nás, musíme s tím něco udělat! A ten muž odpověděl rezignovaně: Bohužel, je to tak. Myslím, že v té době už ani nebyly žádné odmítavé reakce od stranických orgánů. Hrál se nám to dobře, byli jsme myšlenkově na jedné lodi, dobový kontext byl evidentní. Čím je podtext intenzivnější, tím je nosnější výkon herců, výraz. Na repertoáru to bylo více než jednu sezonu, po listopadu 1989 se to již hrát vlastně nemuselo.

Kdo byl s vámi ještě na jevišti?

Hlavní role měli Karel Bartoň, hrál Lota, a také Eva Gorčicová a Miloš Kročil. Já jsem na jevišti zůstal fakticky celé tři hodiny. Hudbu tehdy napsal Daniel Forró, dnes žije v Japonsku.

Po derniéře Sodomy jste už na jevišti nevstoupil. Vím, bylo vám tehdy pětadesát, přesto se ptám, proč?

Řekl jsem si, že odejdu včas. Nechtěl jsem dopadnout jako jeden z mých starších kolegů. Měl jsem dilema: Buď budu jednou sedět v šatně a držet hlavu v dlaních ve strachu, abych na jevišti něco nezapackal, nebo odejdu jako chlap.

Chodíte do divadla?

Jen sem do městského.

Jak se díváte na své dnešní kolegy?

Především obdivuji současný soubor. Trošku mě jímá lítost, že nejsem o 20, 30 roků mladší, protože oni jsou technicky daleko vybavenější. Co my jsme tenkrát pokládali za muzikály, byly jen hry se zpěvy. Kdežto dnes jsou vybavenější, výborně zpívají, dobře tančí, my jsme byli v podstatě kopyta. Musím to říct, jsem sebekritický. Dnes mluvím o totálním herectví.

Jistě alespoň trochu sledujete současné české divadlo jako takové. Jaký je váš názor?

Litá ode zdi ke zdi. Potřebuje čas, aby se dostalo do nějakého koryta. Jsou některé excesy, performeři a tak dále. Neodsuzují, ale nerozumím tomu. Mají snahu o nějakou výpověď, která s hledištěm rezonuje, jsou třeba na stejné myšlenkové vlně, anebo je to snobárna. Pamatuji, když začala Husa na provázku ještě v Domě umění, kolik lidí říkalo: Já už nechodím do vašeho divadla, tam v Provázku dělají věci...! Z toho jsem cítil strašnou snobárnu. Ale u divadla je to vždycky jednou nahore, jednou dole.

Máte rád muzikály?

Pro mne nemusí být. Já mám navíc ještě rád vážnou muziku, kdysi jsem vystudoval skladbu a hrál na klavír, než jsem si poranil ruku. Šmejším po koncertech.

Jsem takzvaný poučený posluchač, raději si poslechnu Šostakoviče. Ovšem za působivé představení považuji muzikál West Side Story.

Nesmím zapomenout na vaše divadelní začátky. Jaké byly?

Jsem ročník čtyřicet let a jistě víte, že společně s ročníky jedenadvacet jsme byli za války totálně nasazení. Pamatuji, že ve třiačtyřicátém roce šla vlna mých vrstevníků do rajchu - a já jsem utekl k divadlu. Dověděl jsem se, že je to možné. Žádnou průpravu jsem neměl, hrál jsem předtím jen v jednom ochotnickém představení. Utekli jsme k Horákému divadlu, tehdy ještě hrálo v Třebíči. Zůstal jsem tam jen krátce, protože o rok později byla všechna divadla zavřena, i orchestry. Takže stejně jsem se potom na určitou dobu do totálního nasazení dostal.

Po válce jste se vrátil...

Čichl jsem k divadlu a zůstal jsem tam. Nemám žádnou divadelní školu, sbíral jsem zkušenosti hned v praxi, byla to škola života. Víím, že kdo má herectví v sobě, kantora snad ani nepotřebuje. Něco jiného je v hudbě, výtvarném umění, tam kantor musí být, aby žák dosáhl jakési úrovně. Přesto vzpomínám na dva své „životní“ učitele, nebudu je jmenovat, protože si jich vážím a jsou na pravdě boží. Byl to můj kolega starší o 14 let a druhý byl vynikající herec z Mahenky.

Začínal jsem v brněnském Městském divadle mladých, bylo součástí zemského nebo státního divadla, už nevím. Potom jsem přešel do tehdejšího Divadla bratří Mrštíků, jen krátce jsem si odskočil do Olomouce a vrátil se zpátky. Byla to tehdy slavná éra toho divadla, dramaturgem tam byl Borek Srba. Hrál se na Jakubském náměstí, kde později sídlilo Divadlo Večerní Brno a dnes Divadlo Bolka Polívky. Od roku 1964 měli Mrštíci současnou adresu Lidická 16. Takže dřívou většinu svého profesního života jsem prožil tady.

Ted' se nemůžu nezeptat na nejoblíbenější role...

Příznám se, měl jsem v životě štěstí, hrál jsem opravdu pěkné role. Mohl bych vyprávět o vynikající drammatizaci Balzakova románu Evženie Grandetová, hrál jsem starého Grandeta. Dostal jsem v té době nabídku stálého angažmá do pražského divadla S. K. Neumann, dnešní Palmovky, ale jsem roduvěrný Moravan, musím mít blízko do Olomouce, chtěl jsem zůstat v Brně. Higginse v Pygmalionu jsem hrál asi stokrát, v roce 1956 jsme hostovali dvakrát v Národním divadle v Bratislavě, šéfoval tam tehdy Andrej Bagár. Oni by taky rádi hráli Pygmalion, ale Slováci mají handicap, chybí jim žargon, nemají hantec jako my. Kdybychom použili některé východňácké nářečí, hodně lidí bychom urazili, říkal Bagár. Tak proto si pozvali nás a za tři týdny znovu. Rád vzpomínám, jak jsme po představení seděli v klubu s celou slovenskou činohrou, se Zvaríkem, Chudíkem, Královičovou... To byla jedna z nejkrásnějších mých rolí.

Kolik jste jich vytvořil?

Celkem 290, na divadle na 150, celkem jsem hrál v sedmi tisících představení. Další postavy jsem vytvářel v televizních inscenacích a filmech. Když jsem začínal, říkal mně jeden zkušený herec: Hele kandr-dásku, opatří si kalendářiček a zapisují si všechna představení. Budeš překvapený, až budeš starý. Já jsem to skutečně udělal, mám doma v krabici od bot 60 kapesních kalendářů, je v nich celý život. Zapisoval jsem jen datum a název hry, hranou postavu a pořadové číslo inscenace v tom roce. Na konci roku to bylo 220, po deseti letech 2 200. Jednou jsem

řekl, že až budu stát před soudnou stolicí a pámbu se mě zeptá, kolika rolí si vážím, za které se nestydím, řeknu za deset.

Vzpomeňte prosím ještě na některé.

Z pozdějších rolí to byl třeba Polonius z inscenace Královské vraždění aneb Jed z Elsinoru podle Miloše Rejnuše, původní rozhlasová hra se jmenuje Urhamlet. Polonius, hlavní role, je v blankversu, odporném verši, který má strašnou strukturu tadytadydytadytadytady. A nepřizvučná slabika leží vždycky na začátku. Špatně se to říkalo. Spočítal jsem na 3000 veršů. Také za tuto roli se skutečně nestydím. Pýřit bych se nemusel ani za Dürrenmattova Franka V. A taky za Muže z kraje La Mancha. Nádherným představením byli Kunderovi Majitelé klíků a moje postava major Krúta.

Vaše paní, která odešla před sedmi roky, pracovala v divadle?

Nebyla u divadla, dcera je ekonomka. Bránil jsem se hereckému manželství, protože je to strašný děs. Před premiérou je člověk sud střelného prachu. Když do vás někdo štouchnou, pak manželka nemanželka, výbuch je tady.

Ale vy jste snad klidnější člověk a neměl jste problémy se zapamatováním textu?

To ano, ale člověk je přece jen hodně nervózní. S tím pamatováním je to u herců tak, že objeví-li se na fernanu slovo demiéra, v tu chvíli - ne vlastní vůlí - se vám začne text vytrácet z hlavy. Vzpomínám si, jak asi čtyři týdny po demiéře Majitelů klíků jsme byli nuceni to představení zahrát, ale padl na nás děs, protože nikdo si už pořádně nepamatoval text, najednou se před námi objevila nová hra. Učíte se potom znovu. Není to sice taková dřina jako při prvním učení, ale není to úplná legrace.

Jak jste jako aktivní herec odpočíval?

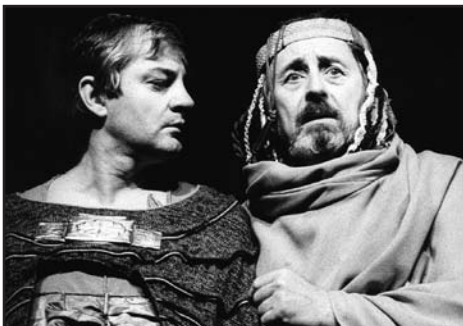
Odpočívám tak i dnes - poslouchám hudbu, čtu, mám rád poezii, zejména starou čínskou. Napadá mě jeden verš, který navazuje na hereckou práci: Věcnosti vteřiny, kdo tvojí slávu vypoví...

Co jste to napsal na lístečku?

Rád si hraji se slovíčky, napsal jsem pár akrostichonů, tady máte jeden z nich. Je v tom zašifrován herecký osud.

Král i
Otrok -
Nevzpomenutelný
Emeritní
Clown

Jan Trojan

S Karlem Janským v dramatu Pravda o zkáze Sodomy, režie: Stanislav Moša

PAVLA VITÁZKOVÁ

PAVLA VITÁZKOVÁ: NAHÁ MÚZA NEBUDE DO PŮL PASU

Doménou Pavly Vitázkové je činohra, a proto je ráda za každou muzikálovou roli, kterou jí svěří. V současné době piluje pod dohledem režiséra Šimona Cabana svůdnou Lori Olbramovičovou v "manželském" muzikálu Zorky Jandové a Zdenka Mertý. Jmenuje se Nahá múza a premiéru má 13. února na Činoherní scéně.

RODINNÉ STŘÍBRO

Název může nalákat leckterého příznivce dámských křivek, skutečnou nahotu v něm ovšem nespátří – titul je totiž pojmenování obrazu, který v předválečné Paříži namaloval bohémský malíř Marian. Milovnice zvířat a prvorepublikové kinematografie ale pohotově nabízí pomoc: "Ramínko nebo kotniček vklidu ukáží," říká se smíchem a zaskakuje tak za skutečnou Nahou múzu, kterou ztvární Markétka Sedláčková nebo Zorka Jandová.

Muzikál Nahá múza se v době našeho rozhovoru teprve zkouší, přesto se o něm snad už něco dá říct. Jistě už máte přinejmenším představu o své roli Lori Olbramovičové.

Když jsem mluvila se Zdenkem Mertou, říkal, že Lori

musí být taková ta zásadní žena-vamp. To moc nevím, jak se hraje žena-vamp, od které se nechce nic víc, než aby byla žena-vamp. Tak se budu snažit, abych jí byla. Má to být dlouhonohá svůdná blondýna, má tam jednu píseň a pak uteče před Hitlerem do Ameriky – tím to pro ni a tedy i pro mne končí. Písníčka je krásná, šansonová, vyprávěcí, takže Lori slíže smetanu a pak už se na jevišti neobjeví. Myslím, že to je pro herečku ideální představa o postavě.

V tom je úloha Lori podobná Putífarově ženě, kterou hrajete v muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť?

To ano. Tam to pro mne sice bylo bez písníčky, ale zase jsem si hrozně užila to, že jsem potom dělala tanečky s holčkama v company.

Díváci vás mají zavedenou spíše jako činoherní herečku, i když několik muzikálových rolí už máte také za sebou. Který žánr máte radši?

V divadle jsem více méně dělala vždycky činohru, muzikál dostanu sem tam, když si někdo vzpomene nebo je nějaká příležitost, zahopsám si tam a něco malého zazpívám. Jsem tu hlavně na činohru, takže muzikál je pro mne příjemné odskočení. Není to ale lehcí žánr, naopak je to pro mne mnohem obtížnější, protože pro člověka je těžší to, co neumí. Nejsem v muzikálu tak zběhlá, proto to jsou vždycky velké nervy, ale zároveň to mám ráda, protože ráda dělám něco, co mi nejde. Tím neříkám, že mi činohra jde, ale přece jen s ní mám více zkušeností než s muzikálem.

Vy jste pěkně sebehrská...

To ani ne. Poslední premiéra, kterou jsme dělali, byl Blbec k večeri, kde mám dva výstupy, které měly být a priori vtipné – nic jiného se od nich neočekávalo. A to je kolikrát tak strašně těžké. Člověk má mnohdy pocit, že už něco zvládl, něco už umí a už se na jevišti úplně neztratí, a potom po deseti letech přijde něco, kde jsem

V komedii
Sluha dvou pánů,
režie: Zdeněk Cernín

**S Erikem Pardusem
v komedii
Večer třikrátlový,
režie: Roman Polák**

totálně ztracená a nevím. Kdyby nebylo pana režiséra, vůbec nevím, co budu dělat. On mě v tom samozřejmě nenechal a poradil, ale chci tím říct, že nikdy není vyhráno a pokaždé jdete úplně od začátku.

Riká se, že komedie je mnohem větší dřina než drama.

Opravdu. Přísahám, že zahrát si drama je radost. Člověk se u toho vybrečí, dá všechny emoce ven a je to krásné očistění. Ale komedie, to jsou pořádné nervy.

Drama je pro vás očistná koupel. Co je tedy pro vás obecně větší dřina – komedie nebo muzikál?

To je asi nastejno, samozřejmě to záleží kus od kusu. Nikdo by mi nedal zazpívat Mariu ve West Side Story, z toho bych se asi zbláznila. Ale pozor, jsem strašně ráda, když je role pro mě výzva. Neužívám si role, ve kterých vím, že mi to půjde a že je zahraju levou zadní. Baví mě, když se dostávám dál a přicházím na nové věci.

O čem je vlastně Nahá múza?

Je to nálada Paříže před druhou světovou válkou. Všichni se už stěhují, aby byli co nejdál dříve, než nastoupí fašismus. Hra vypráví o umělcích, malířích, sochařích, pařížské bohémě, je v tom i lehká dekadence. A je to také o inspiraci. O inspiraci ženami, alkoholem, o tom, že inspirace pomíjí, všechno se nám okouká, z alkoholu je nám špatně a z ženy, kterou chlap vidí denně a řve jím u toho jejich dítě, tak z toho je taky nakonec špatně. Takže je to o tom, že chlapi neustále svou inspiraci hledají a hledají nové podněty. Samozřejmě ženské taky, ale o tom se tak moc nepíše, většinou se to nechává na chlapech. Já si ale myslím, že je to u obou pohlaví stejné.

Nahá múza tedy nenabídne "genderově vyvážený" pohled na ženskou inspiraci? Třeba nějakého nahého múzáká?

Nahý múzák tam nebude. Ale myslím, že ženský pohled tam každopádně bude, protože to psala Zorka Jandová a ta tam napsala postavu múzy, která děj sleduje, trochu zpovzdálí komentuje a je přitom taková nadpřirozená – není to reálná ženská. Vidí, že sama stárne, ví, že chlap potřebuje mladičkou múzu, aby ho to vzrušilo a zase vzbudilo chuť malovat obrazy, a je hrozně krásné, že jí to vlastně nevdá. Ví totiž, že nakonec zestárne každá a že se nic neděje a že věk pro ženu může být i krásný. Mně se tenhle pohled hrozně líbí a moc Zoře děkuju za to, že tu postavu napsala tak, aby se ženské věku nebály. Že každé období je v něčem úžasné a možná je mnohem horší být ta mladá inspirace, která bude už za chvíli ků ponechána svému

osudu. Náhled a zkušenost je pro ženu v něčem velmi osvobozující. Už ví, že věk a čas jsou spravedlivé. To je pro mne ten ženský pohled, který ve hře rozhodně je.

Ženy své inspirace zřejmě hledají jinde.

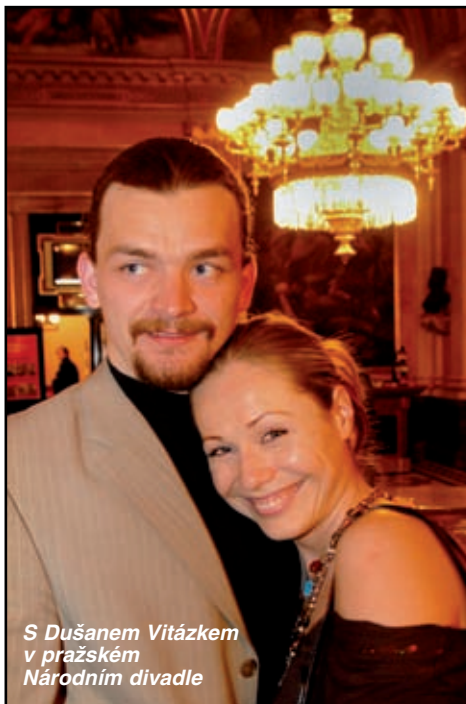
Když ženské v té době tvořily, například Toyen nebo Edith Piaf a později Josephine Baker nebo Janis Joplin, tak se realizovaly v umění, brzo uměly a neměly ani děti. Většinou když má žena děti a má se starat o domácnost, nemá moc času na to, aby byla rozervaná, vášnivá, a věnovala se obrazům, knihám, malovala nebo sochala. Protože děti asi každou ženu dost uzemní. Riká se například, že Božena Němcová měla doma docela bordel, že to nebyla žádná hospodyňka. Potom je to prokletí. Když máte v sobě potřebu tvořit, nejde zvládnout všechno. A naopak, praktické věci hodně žen-umělkyní ubíjí. Dnešní doba je v tomhle už asi lepší, ženy to mají jednodušší, ale mezi válkami se mužům jednoznačně povlávalo lépe.

Jak to máte s tímhle povláváním vy?

Já si velmi povlávám, ale mám štěstí, že nemám běsy a demony silnější než reálný svět. Samozřejmě že je mám, a proto jsem strašně šťastná, že jsem se dostala k divadlu a můžu si je tady realizovat. Zároveň vím, že je potřeba vyprat, uvarit, vyvenčit psa, a to mě tehdy moje hlava nechává na pokoji, protože vím, že když mě na pokoji nenechá a je to moc silný, tak je to velký problém. Až tak velký problém s tím nemám, ale na druhé straně si to nenechám vzít. Realizuju si to někde uvnitř

**V komedii
Bilbec k večeri,
režie: Zdeněk Černín**

**S Dušanem Vítáčkem
v pražském
Národním divadle**

nebo na jevišti a je pravda, že do některých mých scén mi nikdo nemůže. Příznívám, že to mám, ale nikomu to neprozradím – ani mému muži, ani svému zaměstnavateli a rozhodně žádnému novináři.

V jednom rozhovoru říkáte, že se vám líbila mezi-válečná česká kinematografie. Tak to se vám doba, ve které se odehrává děj Nahá múzy, musí zamlouvat.

Mně se strašně líbila tehdejší móda, a pak mě hrozně baví posuny v herectví. Když se podíváte na Huga Haase, tak je to vlastně současník. To je něco tak neuvěřitelného, jakým způsobem ten člověk hrál. Jak otevřeně přiznala třeba Lída Baarová, že Hugo hrál a všichni ostatní kolem něj klopýtali, zatímco on se vedle nich vznášel. Všichni tam hrají tak divně a pateticky, naivně, ale zároveň je to pro mě strašně krásné. A když si člověk uvědomí kontext, kdy se točily tyhle komedie a kolem už zuřila válka, to je síla. Včetně toho, jak to úplně smetlo všechny ty hvězdy, jak najednou herci nic neznamenalí – to mě fascinuje. I proto, že si myslím, že od té doby u nás už žádný kult hvězdy neexistoval.

Kdo je titulní Nahá múza a jakou roli ve hře sehraje?

Nahá múza je obraz, který namaluje malíř Marian. A ve hře jde o to, jestli Marian má nebo nemá prodat své zásadní dílo, jestli ho po dvaceti letech má věnovat osobě, pro kterou obraz namaloval, i když se právě topí ve finančních problémech a navíc se jeho vztah k této osobě už zásadním způsobem změnil. Tohle je ta Nahá múza. Naštěstí to není tak, že bychom my holky byly do půl pasu, je to jen název obrazu. Jinak múza je také posta-

va, inspirace, napůl nereálná bytost malíře Mariana, kterou hraje Markétka Sedláčková v alternaci se Zorou Jandovou.

Jak se vám pracuje se Šimonem Cabanem?

Poznala jsem ho v tomhleto poprvé. Je to naprosto nonšalantní, milý a krásný člověk. Ale jelikož moje postava tam moc prostoru nemá, vidím spíš, jak pracuje s ostatními. Na zkušební víádne moc hezká atmosféra, klid, je to příjemné. Samozřejmě má požadavky na herce, chce, aby byli připravení, ale zatím se mi to moc líbí.

Od zakladatele někdejší kultovní Baletní jednotky Křeč se dá očekávat, že do hry vnese osobitou a náročnou choreografii.

Choreografii dělá šéfka Baletu Praha Lucie Holánková, se kterou jsme dělali už předtím Singoallu a ještě dříve dělala napůl s Leou Kvasnicovou choreografii k Peklu. Lucka je úžasná, nevyčerpitelná studnice nápadů a její choreografie jsou promyšlené a náročné. Také po hercích vyžaduje maximální spolupráci a to mi vyhovuje. Jsem ráda, když po mně choreograf něco chce, pomáhá a zároveň má nápady.

Chováte velkou lásku ke zvířatům. Kolik jich aktuálně doma máte?

Je to jen jeden vlčák a jeden kocour, ten druhý se nám nedávno bohužel ztratil. Ale u mne to nikdy není konečný počet, protože psy nebo kočky vždycky někde posbírám. Přemýšlela jsem, kde se to ve mně vzalo, a zjistila jsem, že se to nevzalo – s tím se člověk narodí. Pamatuju si, že mi jako asi čtyřleté pes na dvorku u mé tety prokousl ruku a já jsem se celé odpoledne schovávala, aby pes nebyl bitý. Našli mě až podle spousty krve, která ze mne chrčela, ale pro mě bylo strašně důležité, aby ten pes za to nedostal výprask. To tak je. Člověk se tak narodí a vlastně si taky moc nepomůže. Doma je binec, je to spousta starostí a chlupek, vzít si na sebe černé šaty je pro mne nemyslitelná věc, ale asi mi to pořád stojí za to. Navíc se s tím nedá nic moc dělat. Víím, že to jsou strašně starosti, které vlastně ani nechci, neustále těm zvířatům nadávám, protože mě někdy strašně rozčilují. Strašně! Obzvlášť, když se na patnácti metrech čtverečních začnou honit, šplhat po žaluziích... Ale jsou sladcí.

Když lítá pes na čtyřproudovce na Lesné, jsem jediná, která zastaví a volá Městskou policii. Mám auto celé od chlupů, protože nalezneme dům do auta, aby ho nikdo nepřejel. Sto aut tam projede a jenom Pavla zastaví, volá ho a láká na buřtu.

Honza Šmikmátor,
foto: jeř Kratochvíl

**S Michalem Isteníkem
v komedii Tři mušketýři,
režie: Hana Burešová**

SUKCES MĚSÍCE

Michael Kunze, Sylvester Levay: Mozart!

Městské divadlo Brno, hudební nastudování Caspar Richter, režie Stano Slovák.

Uvedením muzikálu Mozart! překročilo brněnské Městské divadlo a s ním zdejší muzikálová scéna jednostrannou orientaci na Broadway a West End. Dilo poučené na nejlepších muzikálech, ale vycházející ze středoevropského kontextu, navíc s přesahovým tématem génia, jenž žije obyčejný život uprostřed větší nové banální společnosti. Mošův soubor si při tom se ctí změnil síly na jedné z technicky nejobtížnějších partitur, které v této oblasti byly napsány. Mozart! je výjimečné dílo a jeho uvedení se stalo výjimečnou událostí.

3. 11. 2009, Divadelní noviny

NAPSALI O NÁS

MOZART JAKO POPMUZIKÁL V ELEGANTNÍM HÁVU

(Když pro muzikál bije srdce i rozum jeho tvůrců)

Na zdařilé muzikály z dílny Michaela Kunzeho a Sylvestera Levaye se český nadšenec jezdil dívat především do Vídně či Budapešti s jedinou otázkou: Kdy se konečně podaří ambiciózní, při tom divácké muzikály představit na domácí scéně? Které divadlo si troufne na lehký úkol?

Domácí komerční scény tak sofistikovaný přístup neznají. Zatím se obávají, že investice by nebyla z nejjistějších. Nezisková divadla zase nemohou shromáždit tak ohromný produkční potenciál, obvyklý pro podobný způsob inscenací za našimi hranicemi.

Nakonec pádnou odpověď přinesla letošní sezona Městského divadla v Brně. Dravá brněnská dramaturgie provedla, šachovou terminologií řečeno, uvážlivý tah. Mozart je dostatečně známá a zajímavá „kunstfigur“ i pro českého diváka, tak proč to nezkusit.

Popový idol a porcelánový génius

Položme si otázku, jak napsat muzikál o geniálním skladateli, jehož život a dílo zná alespoň trochu každý z nás, přinejmenším z hollywoodského filmu českého filmového režiséra. O klasikovi, jehož si Češi přivlastňují i tím, že mu neřeknou jinak než Mozart se „zet“ uprostřed jeho jména.

Především by bylo mylné se domnívat, že je to další životopisný příběh. Od počátku autoři kladou filosofické otázky: Jaký byl vztah génia a jeho autoritativního otce? Kde končí svoboda umělce a začíná manipulace? V zásadním trojúhelníku dramatu se tedy ocitá Leopold Mozart a jeho syn, rozvojen do podoby Mozarta a Amadéa. Mozart jako člověk mimo běžné hranice, popový idol s vlastnostmi obyčejného člověka, kterého provází „malý porcelánový génius“. Ten nastavuje nevinnou tvář génia, za kterého mluví jen hudba.

Už z tohoto letmého popisu je patrné, že divák připravovaný na běžnou zábavu by měl tentokrát poněkud usilovněji napínat smysly. Tvůrci ho však nechťejí nudit či školit za každou cenu. Pohybujeme se stále v intencích muzikálového divadla. A právě zde spočívá další rafinovaný a velmi působivý autorský trik. Až na

nepatrné výjimky používají tvůrci původní, pro muzikál zkomponovanou hudbu, která po celý čas působí jako motor dramatické akce, tu a tam zasvítí melodií a poté se pokorně vrátí k dramatické funkčnosti. Některé hity jako by vypadly z repertoáru rakouského Falca, což ve spojitosti s osudem tohoto známého zpěváka nabízí zajímavé mozartovské laděné konotace. Že by s tím autoři tak trochu počítali? Orchestrace důvtipně kombinuje symfonické barvy s elektronikou, parafrázuje klasicistní techniky (vždyť se hraje o Mozartovi), ale nebrání se ani uhlazenějším rockovým tónům. Na orchestr tedy nebyvale náročné úkoly.

Jak již bylo řečeno, podstatná část drama-muzikálu spočívá ve vyprávění příběhu. České přebásnění je dílem Michaela Prostějovského. Pro brněnské divadlo přelozil již řadu světových muzikálů, přesto je Mozart! v jeho textařské kariéře rozhodně zajímavým počinem. Je znát, že v němčině i češtině se pohybuje s očividnou lehkostí a jistotou. Může si pak dovolit hru s jazykovou záměnou češtiny s němčinou, nabídnout „videňskou chutovku“ v ironickém sborovém čísle Hier in Wien.

Inscenace může těžit především z široké a vyrovnané zásoby muzikálových talentů pro hlavní role a ze sehrané company. Mozart Aleše Slaniny je po celou dobu tahounem představení, k takové roli je kromě talentu a nezbytného hereckého řemesla ještě zapotřebí pořádná dávka atletické přípravy. Pozadu nejsou ani ostatní, za ocenění stojí například výkon Michala Šebka v roli otce Leopolda nebo Jany Musilové v roli Baronky von Waldstätten.

O této inscenaci je však dobré mluvit jako o celku, který má mnoho součástek, jež fungují nepostřehnutě a přesto důkladně. Pro Stano Slováka je Mozart! první větší a hned dospělou režijní zkušeností s jasnou původní koncepcí a stylem ve zdánlivě jednoduché dekoraci Jaroslav Milfajta, který v setu geometrických průhledů účelně dotváří akci a rytmus inscenace. Od kostýmů Andrey Kučerové se jistě očekávalo, že dobarví mozartovskou atmosféru. A divák se vskutku dočká, když například ve scéně Kouzelné flétny defilují nápadité fantaskní figurky.

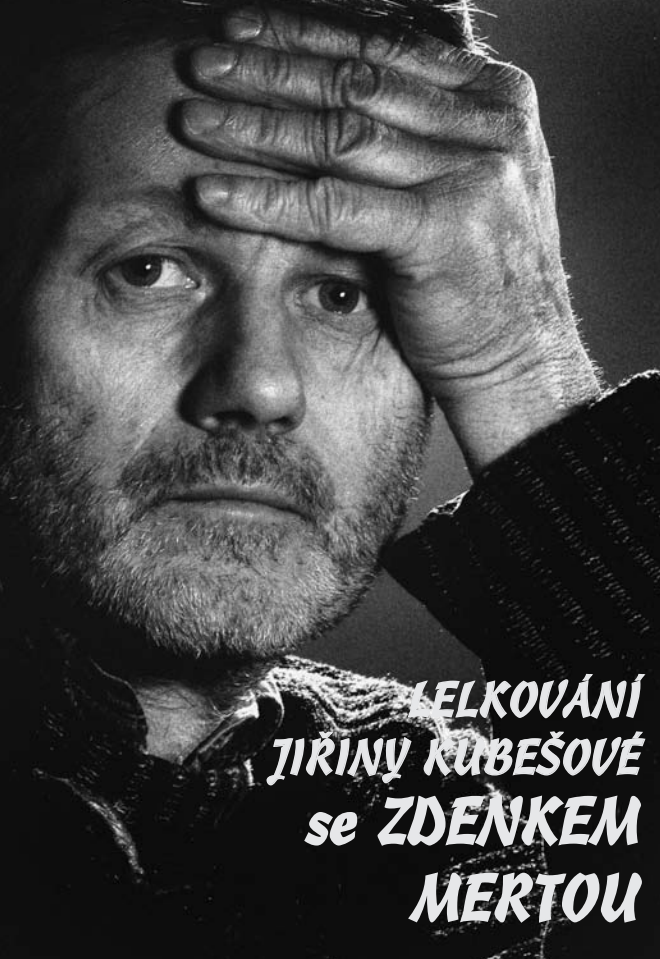
Na českém debutu muzikálového Mozarta je vůbec nejcennější, že se v Městském divadle odehrál. V porovnání s inscenací, jaká byla k vidění například při premiéře ve Vídni, rozhodně nehraje druhé housle. U tak náročného kusu je to radostné zjištění. V Brně hrají Mozart po svém, s dostatečně vyzrálým souborem, který takto těžkou inscenací zvládá s hrdotí. Lze to chápat i jako další příslib do budoucnosti. Vídeňský muzikál byl v posledních desetiletích rozhodně zajímavou alternativou k mnohem hlasitějším úspěchům z Londýna a Broadwaye. A v Brně tak možná začali novou etapu zajímavé práce.

Patrik Fridrichovský, Divadelní noviny

Z TOHO MUZIKÁLU MRAZI ALE JE TO ŽÁŽITEK

V Brně o víkendu servírovali v české premiéře světovou muzikálovou novinku Probuzení jara autorů Stevena Satera a Duncana Sheika. Titul, který je zhubněním druhdy skandální stejnojmenné „dětské tragédie“ Franka Wedekinda, sklídl nebyvalý úspěch hned po svém americkém uvedení v roce 2006.

Pokračování na straně 30

LELKOVÁNÍ JIRINY KUBEŠOVÉ se ZDENKEM MERTOU

MÚZ OKOLO NÁS SI NĚKDY MÁLO VŠÍMÁME

Osvědčení tvůrci, atraktivní titul i žánr. Autorský šansonový muzikál partnerské a tvůrčí dvojice Zdenka Mertý a Zory

TVŮRCCI

Jandové Nahá múza rozehrává příběh o lásce a umění v meziválečné Paříži. Podle Zdenka Mertý, který si tentokrát ve „vlastním“ díle také zahraje i jednu z rolí, bude představení poctou všem, kteří něco tvoří.

Proč bude vaše múza nahá?

Tak, múza bývá často nahá. Ale zde jde jen o obraz. Mimochodem - když dobrý malíř maluje akt, většinou nepotřebuje modelku, ony

tam často sedí nahé jen tak pro atmosféru. Nemusí to vlastně být ani dobrý malíř.

Můžete ve stručnosti přiblížit příběh muzikálu?

Řekl bych, že jde o život umělce a jeho Múzy – nebo Múzy a jejího umělce? Samotný příběh v podstatě tvoří klasický milostný trojúhelník – dva výrazní muži milují jednu krásnou a inspirativní ženu, to se prostě stává. Důležité je však, že se vše odehrává v prostředí pařížské bohemy plné emocí, kreativity, zvrátů i srandy. Umělecké prostředí je v literatuře i na divadle často používáno jako atrakción – v podstatě jde o kompresi příběhů, které zažíváme tak nějak všichni. Virtuální prožitek čtenáře či diváka má své výhody – něco mimořádného zažijeme, doce-la dobře tomu rozumíme a nemusíme cedit svou krev. Naše představení sice nemá klasický happyend, ale je poctou všem, kteří něco kreativně tvoří.

Proč jste si jako prostředí vybrali právě meziválečnou Paříž? Neměli jste obavy, že to může být už trochu klišé?

V principu všechno může být považováno za klišé nebo časem považováno bude, to nemá cenu řešit.

V našem případě má Paříž spíše roli místa zrodu písní dnes již světybného žánru, kterému se u nás říká šanson. Kromě toho je Zora velký frankofil.

S Hankou Holišovou na zkušebně

Se Stanislavem Mošou

lečná zkušenost. Určitě napíšeme ještě něco.

Jak se vám tvořilo a pracovalo s vlastní manželkou? Bylo to snadnější nebo naopak složitější než s někým cizím?

No, samozřejmě obojí, snažší i složitější. Podívejte, já napsal celovečerní operetu s Karlem Šípem (představení „Ferdinand kdE ste“ se donedávna hrálo v MdB) téměř výhradně po mailu. Telefonem nebo mailem jsme konzultovali i podrobnosti a i když jsme se pravidelně stýkali, o Ferdi-

Jako režiséra jste si přizvali Šimona Cabana. Proč padla volba právě na něho?

Šimon je rodem multitalentovaný muž – je výborný scénograf, tj. výtvarník, ale už „Baletní jednotka Křeč“ byla jeho choreografickou a režijní vizitkou. My jsme chtěli nezátíženého a inteligentního partnera s širším záběrem, „Nahá múza“ není sice Ibsen ani televizní estráda, ale s obojím trochu souvisí. Šimon společně s dramaturgem Danem Příbylem se dost podíleli na závěrečném tvaru a v týmové práci je také velmi důležitá komunikativnost a míra tolerance. To jsou, myslím, hlavní důvody a výsledek uvidí diváci.

V tandemu se svou ženou nepracujete rozhodně poprvé, ale pokud se nemýlím, je to váš první společný muzikál. Kdy a proč vás vůbec napadlo společně začít pracovat právě na muzikálu?

My jsme spolu napsali mnoho písní, některé jsou, myslím, podařené. K divadlu máme oba velmi blízko, to je jasné, takže muzikál, či podobný tvar je logickým vyústěním naší spolupráce. Se Zorou se zrovna tohle dělá velmi dobře - herecká zkušenost je pro psaní pro divadlo obecně strašně výhodná. Oba dva navíc velmi dobře známe excelentní soubor MdB, některé role byly psány pro konkrétní herce. Realistický šanson je taky výsostně jevištní tvar, i když křatoúčký – to je naše další spo-

andovi jsme moc nemluvili, hráli jsme tenis nebo řešili jiné věci. Bylo to lehce úchylné, ale velmi zábavné i pohodlné. Psát takto se Zorou by bylo opravdu bizarní, ale zásadní výhodu pro psaní v tom, že společně bydlíme, nespátřuju. Nerad se dostávám doma do konfliktu a společná tvorba musí být vždy trochu konfliktní. Zjevnou výhodou však bylo to, že se o pravdu dobře známe, že máme společné vzpomínky a některé zkušenosti. Zora taky vymyslela některé hudební motivy a já jsem se mnohem víc podílel na stavbě příběhu než s jinými spoluautory.

Jak dlouho jste na Nahé múze pracovali?

Nevím přesně, ale poměrně dlouho. Víte, není pravdou, že když něco děláte déle a důkladněji, je výsledek nutně lepší, často je tomu naopak. Myslím, že v případě psaní a přípravy inscenace „Nahá múza“ však čas hrál pozitivní

Se Stanislavem Slovákem a Zorou Jandovou

*S Hanou Horkou,
Miroslavou Kolářovou
a Vladimírou Spurnou*

roli. Kdybych to vzal důsledně, tak hudba k písni „Tisíckrát“, která je v našem příběhu podstatná, vznikla v roce 1976. Ostatní materiál vznikl až v novém tisíciletí, ale hned to nebylo. A některé písně i scény se proměnily až v posledních měsících.

Podle vašich internetových stránek jste Nahou múzu dokončili už v roce 2007. Premiéry se dočká ale až letos. Proč ta prodleva?

Myslím, že málokterý muzikál je inscenován hned po dokončení. Mnohým bych doporučil, aby s realizací nespěchali a některá show by se na veřejnosti neměla předvádět vůbec. Už jsem řekl, že čas kvality scénáře Múzy prospěl. Jednou byla příprava tohoto představení asi o rok odložena, což mě tehdy nijak netěšilo, ale dnes jsem rád, že se to stalo.

Je to poprvé, co ve „svém“ představení budete taky hrát. Čí to je nápad?

Jednou asi v půl třetí ráno jsme odpovídali se Standou Mošou na podobnou otázku, kdy začneme sami hrát. Odpověď zněla, že na jeviště nastoupíme, až bude nejhůř, až nebudou chodit lidi, což však zjevně není tento příklad. Naopak - divadlu se daří, takže ani já nic nemohu zkazit. Malá role kabaretiéra a klavíristy je pro mě ale důležitá - jsem fyzickou součástí představení, musím u toho být, i kdybych nechtěl, nesu přímou spoluzodpovědnost, podílím se na atmosféře v zákulisí a tak podobně. Roli vymyslela už před mnoha lety Zora, taky jako příležitost pro eventuální hosty, protože ten výstup je krátký a ne příliš náročný. Nabízel jsem to nedávno Ondrovi Brzobohatému a Petrovi Vondráčkovi, oba

projevili zdvořilý zájem, ale odmítli – říkali, že z důvodu nedostatku času a že do inscenace vstoupí později. Možná musí vidět nejdřív mě nebo Stana Slováka, který to bude hrát také. Jen doufám, že nebudu muset nastoupit Standa.

Umělcovu múzu si každý představuje nějak jinak. Jaká je ve skutečnosti ta vaše? Co vás nejvíce inspiruje pro práci?

Mne zajímá vážně kdeco. Mimochodem – hledání inspirace je velmi inspirativní

záležitost. Řekl bych, že počet múz kolem nás je až obzerně velký, jen si toho někdy málo všimáme. Takže se snažím např. dívat se kolem sebe, poslouchat ptáky, reagovat na výzvy, nevyčerpávat svou energii zbytečně (nehádat se s policajty, režiséry a manželkami), číst, brát si od silnějších a pomáhat slabším. Vnímat. Víte - inspirujete mě vy všichni.

foto: jef Kratochvil

*S Martinem
Procházkou
na zkusebně*

Doputoval brzy na Broadway a pobral osm prestižních cen Tony.

Režisér Stanislav Moša však neimportoval do Městského divadla Brno pouze zaoceánský muzikálový hit. Brněnské Probuzení jara je skutečně pozoruhodným titulem: hudebně, scénicky i obsahově. Namísto jalového obdělávání mainstreamových témat popkultury, jak je známe z jiných produkcí, je tento muzikál inventurou sto let starých, ale nebyvale současných témat.

Mistrný kousek

Příběh dospívajících dětí bojujících se svou probouzející se sexualitou a také nechápvavou zarytostí světa dospělých dostal zajímavé jazzrockové balení.

Neuslyšíte tady vyloužené libivé hity, nevidíte rozmáchně blyštivá muzikálová aranžmá plná glitřů. Jevíště je vlastně jedna velká klec, v níž sedí živý sedmičlenný orchestr, ale také všichni účinkující, a dokonce i hrstka diváků. Týká se to všech.

Opatřit jedním slůvkem všechny inscenační složky? Pak použijí slovo nálehavost. Z decentního komorního balení se až akutně derou témata jako je domácí násilí, zneužívání dětí, šikana či třeba homosexuality. A je s podivem, že zhudebněný text z roku 1891 působí svou nebyvalou otevřeností v obecnstvu rozpačky dodnes. Publikum šumí, ať už se tady mluví o pedofilii nebo se na scéně políbí dva chlapi.

Režisér Moša však křiklavě nevystřkuje skandály. Z dětské mozaiky zmatených pocitů a reakcí citlivě vytahuje jednotlivé příběhy.

Působivé svícení ve fortelné režii, syté hudební aranžmá, nápaditá choreografie a všechny pěvecké výkony dělají z brněnského Probuzení jara mistrný divadelní kousek. A také zarávající se divácký zážitek.

Luboš Mareček, MF Dnes, 27. 11. 2009

STEVEN SATER, DUNCAN SHEIK:

PROBUZENÍ JARA

Městské divadlo v Brně, Hudební scéna, premiéra 21. listopadu 2009

Muzikál Probuzení jara zachovává všechny hlavní dějové linie Wedekindovy předlohy. V centru dění je vztah třináctiletého studenta chlapecké školy Melchiora se stejně starou, ale v lásce nepoučenou Wendlou, jenž končí dívčím otěhotněním. Osud mladého páru je tragický, neboť chlapec je poslán do polepšovny a Wendla umírá při pokoutním potratu. Svět mladých lidí tu stojí v ostrém protikladu ke světu dospělých, který se ohání morálkou, ale ve skutečnosti dělá osudové chyby.

Antipatie k tomuto světu vyjadřil libretista muzikálu tím, že všechny dospělé postavy hrají pouze dva herci, takže učitelé, rodiče i kazatelé splývají v jednu bez tvarou masu. Mladí jsou naopak postavy plnokrevné, plné života a energie. Taktó rozdané karty jsou sice tendenční, ale umožňují hrát hru, v níž se ukáže, že pokrytecký maloměšťák není mrtvý pojem. Zvláště když jeho klid vystrašíte tématy jako sexuální zranění, domácí násilí nebo homosexualita.

Režisér Stanislav Moša nejenže odkrývá aktuální ostří kdysi skandální předlohy, ale chce inscenovat dráždivý text jako veřejný proces, jehož účastníky se postupně stávají i diváci v sále. Část z nich skutečně sedí v přidanych řadách na jevišti a nenápadně se mísí s účinkujícími, kteří se po svém výstupu opakovaně ztrácejí v davu. Možností tohoto inscenačního klíče u-

kazuje například šokující song s tématem domácího násilí a incestu, při němž se k jedné ze zpívajících o-běti postupně přidávají další, jako by právě našly od-vahu zveřejnit svůj problém. Vlastně každé hudební číslo tohoto muzikálu má podobu silné osobní výpo-vědi protagonisty. Autentičnost songů pak umocňuje také živý orchestr přímo na jevišti, takže příběh Melchiora a jeho přítel místy připomíná rockový koncert.

Důležitým rysem v hereckém pojetí je dvojnáčnost či dvojsmyslnost jednání, která dá vynít také komice, a rovněž řeč těla a fyzická akce, jež vytvářejí na jevišti scény plné emoci. Herci zvládli vypjaté situace se ctí, ačkoliv scénář jim to rozhodně neusnadňuje, neboť je v některých intimních scénách dosti explicitní. V obsazení, které jsem viděl, zaujala Svetlana Slovákova jako Wendla. Mladá herečka dala hlavní dívčí postavě potřebnou naivitu a zranitelnost, ale rovněž silnou dávku mladé touhy a nespoutanosti. Zdařile jí v tomto smyslu sekundoval Ondřej Bábora v úloze Melchiora, jenž však mezi chlapeckými figura-mi částečně zůstal ve stínu strhujícího rozervance Morice v podání Vojtěcha Blahuty. Pěvecky inscenaci dominuje výkon Hany Holkové v postavě Elsy, jíž prá-vem patří poslední, finálová píseň.

„Poslouchej píseň, / jež v dítěti zní, / ta nebývá vždy veselá,“ zpívá se v překladu Jiřího Joska a tyto verše by mohly být i mottem muzikálu. Právě z nich je totiž patrné, že více než chichotajícím se pubertákům je určen nám dospělým, kteří jsme na trampoty vlastního dospívání pozapomněli. Provokativní muzikálové dílo amerických autorů osvěžuje paměť s neúprosnou otevřeností.

*David Kroča,
recenze pro Český rozhlas Vltava*

UMĚNÍ MILOVAT

V DIVADLE STANISLAVA MOŠI

Život zdá se být totální shit, v pasti lapený nemáš kam jít, vztekají se mladí v Probuzení jara
Wedekindovo Procitnutí jara je velkým tématem evropské dramatické tvorby o sváru rodičovsko-pedagogické generace s dětmi na rozhraní adolescence a puberty.

Konflikt se od vzniku hry (1891) nezměnil. Pokrytectví maloměšťáků má zájem podobné sváry přezírat, tabuizovat, jejich reflexe cenzurovat.

Znamenitou hru vydolovali v čase společenské prudě-ry Bushovy éry libretista Steven Sater a muzikant Duncan Sheik. Na jaře 2006 na Off-Broadwayi, a ješ-tě téhož roku v broadwayském Divadle O'Neilla pře-vedli na svět muzikál Probuzení jara.

Muzikál hodně jinak

Tři roky od světové premiéry, která se výrazně vymkla newyorským konvencím hudebního divadla, a kousek se okamžitě rozlétl na evropská i světová jeviště, pře-vedl Stanislav Moša Probuzení jara na jeviště Městského divadla Brno.

Kam jnam v Česku?! Hudební scéna MDB po magis-trátní kvalitativní likvidaci Karlína v Praze o tři patra převyšuje všechno, co se u nás v muzikálu a operetě děje. O stále stejnějších a uhozenějších nápadech soukromých produkcí nemluvě: Švejků pod kytičky su-perarbitrovali pro naprostou blbost autorů po několika reprízách.

Po Tokiu, Riu, Sydney, Buenos Aires, Londýnu a dal-ších evropských městech také v Brně od premiéry 21.

listopadu dráždí a dojmá příběh rodičovského, školského a církevního výchovného drilu, a naproti tomu erotického zrání a křehkého poznání, což v nepřipravenosti a bezvýhodnosti v prudé společnosti může vést až k smrti...

Pánbu zaplat' za překlad Jiřího Joska, který současným jazykem umí přiblížovat i Shakespeara. Bodejť by mu nebyl blízký Wedekind a jeho citlivý americký přebásnitel Sater. A jazzrockový specialista Sheik, který vrátil, a přesto hodně dopředu posunul muzikál; přinejmenším k melodičnosti, ale třeba i k věrohodnosti.

Znamení Holíčová

Obdiv „dospělákům“ Ireně Konvalinové a Zdeňku Junákoví (alternují Jana Musilová a Milan Němec). Na jevišti modelují všechny rodičovské a pedagogické role. Z mnohých mladých ve sporu s vychovateli a s vlastní nezkušeností čněl na první premiéře nad ostatní perfektní muzikálový výkon Hany Holíčové (Elsa). Pozornost se pochopitelně soustřeďuje na Svetlanu Slovákovou (Wendla), Jiřího Macha (Melchior) a Vojtěcha Blahutu (Moric).

V recenzní glose stačím pochválit už jenom první samostatnou choreografii Anety Majerové, ornamentální scénografii Jaroslava Milfajta a kostýmy Andrey Kučerové...

Jiří P. Kříž, Právo, 25. listopadu, 2009

MARNÁ SNAHA ZANECHALA STOPY

Thomasi Bernhardovi se u nás daří. Po Pitínského inscenacích Ritter, Dene, Voss a Divadelník, po Nvotově Náměstí hrdinů je další mimořádnou událostí inscenace Hany Burešové Síla zvyku v Městském divadle Brno.

Hra je to neméně podivná než většina Bernhardových kusů – dvě hodiny sledujeme trapné pokusy pěti komediantů zkoušet Schubertův klavírní kvintet A dur zvaný Pstruh. Bernhardovo mistrovství spočívá mimo jiné v tom, že při všem umanutém opakování děj neztrácí svůj suggestivní tah, spočívající zřejmě v pádné rytmizaci textové melodie. Spojení hudby a dramatu je těsné, byť rozporné a zčásti ironické. Jednotlivé postavy jsou profesionální typy i charakter s typickým a charakteristickým výrazem.

Počátek patří Žongléru v podání Viktora Skály. Všechny složky postavy jsou v dokonalém souladu: kostým (růžové sako a košile téže barvy) předznačuje určitou zženštilost, již stvrzuje herc ušilně vmlouvavou dikcí, hadovitě kroutivými pohyby a roztržitými gesty. Neustále utírá nejen holou hlavu, ale též veškeré, vesměs zaprášené předměty bílého interiéru. Jeho nutkavé puntíkářství odpovídá plně profesi vyžadující maximální přesnost. Skálův velkolepý nástup, který se o premiéře dočkal potlesku na otevřené scéně, není jen parádním číslem. Prozrazuje i základní rozpor situace, nespokojenost zaměstnanců cirkusu s diktátorským Ředitelem a jejich marnou snahu uniknout jeho manipulátorské vůli. U Žongléra jde o iluzi změnit angažmá a uchýlit se do vysněné Francie.

O Krotila Igora Ondříčka s bohatou černou parukou (pod níž se opět skrývá holá hlava) a v rozepjaté červené kazajce (z níž vykukuje líné požívачné břicho) má odpor k povinnému muzicirování vysloveně násilný charakter. Agresivní primitiv zcela nepokrytě vyjadřuje svou nenávisť ke klavíru (který se pokusil zničit sekýrou a nyní bojkotuje obvázanou rukou) a celým svým hulvátským chováním demonstruje svůj antiestetický postoj. Nechutně ukusuje z velké řed-

kvícky, řihá, krká a Šprýmaři hází kousky masa jako ochočené šelmě.

Klaunsky maskovaný Michal Isteník předvádí mistrou charakteristiku naiivního klauna osvědčeným repertoárem klaunských gagů, kotrmelců a pádů. Jeho opozice vůči pánovi se projevuje pouze trapným, bezděčným i schválným, k nesnesitelnosti opakovaným padáním čepice. Velká ústa slouží hlavně k lapání házených soust, textová účast se omezuje na kusé referénní rétorických projevů nadmíru výmluvného Ředitele.

Podobně i poslední, nejposlušnější člen souboru – Vnučka. Ředitel ji (za vydatné pomoci pohybového spolupracovníka Jiřího Bilba Redingera) vycvičil k takové zdatnosti, že mylně považujeme mladičkou Barboru Jelenovou za vyskolenou baletku. Mechanickým kmitáním nohou připomíná spíše poslušnou loutku než žívou bytost, občasným potutelným smíchem a vytvářením dlouháním v nose však prozrazuje jistou lhostejnost, ba nechuť k povinné drežúře a dědečkovskému mazlení.

Ale vnitřních rozporů není prost ani velkášský ředitel cirkusu Caribaldi, jak ho neúnavně hraje Jan Mazák. Na počátku ho zastihneme v ponížení, vleže na břichu hledá neustále se ztrácející kalafunu. Rozcuchaný, v obnošeném fraku a špinavé náprsence setrvává v úvodním dialogu s Žonglérem v defenzivě, ale posléze se vzchopí a zaujme vladařskou pozici. Nekonečnými monology apeluje, kritizuje, žaluje, vzpomíná, nařiká, horlí. V kontrastu s emfazi suverénní rétoriky zračí se v hercově tváři příznaky roztržitosti, nedůtklivosti, podrážděnosti, únavy a zejména trvalého trpělivosti. Dlouhodobá, více než dvacetiletá marná snaha nastudovat Schubertova Pstruha zanechala stopy – ve slabé chvílce prozradí hudební nadšenec, že vlastně i on nenávěť svůj nástroj (proslulé cello, vlastně cello, na nichž dokáže vyloudit jen několik nesouvislých tónů) a dokonce i vysněný, leč nepolapitelný kvintet. Ale co naplat: hrát (stejně jako žít) se musí. Chybí-li talent, pak alespoň sílu zvyku.

Nuť-li to, co se odehrává na jevišti, recenzenta psát především o hereckých výkonech, není to náhoda. Skrytá, avšak pevná ruka režiséry se ovšem uplatňuje nejen ve složitém, převážně ambivalentním pojetí a co do prostředků pozoruhodně přesnělávavém pojednání hereckých postav, ale též v přesné organizaci jevištního dění, tedy procesu střídajícího vrzuch a útlum, gradaci a degradaci, procesu, který navzdory stálému opakování neztrácí ani na chvíli dramatické napětí a překvapivost.

Nemilosrdná analýza lidských postojů a počínání v situaci věčného, dobrovolného i nedobrovolného, usilování o nemožné, o dosažení nedosažitelné dokonalosti, obsahuje nicméně i jistý náznak naděje a smyslu. Po disharmonickém furiosu se otevírá obzor hvězdného nebe a zní tóny téměř dokonalé Schubertovy hudby.

Zdeněk Hořínek, Divadelní noviny, 3. 11. 2009

BIZARNÍ DRAMA JE NÁROČNOU PROVĚRKOU INSCENÁTORŮ I DIVÁKŮ

Režisérka pražského Divadla v Dlouhé Hana Burešová (její kritikou vyzdvihoivané inscenace již pravidelně sezonu MdB zahajují) a dramaturg Štěpán Otčenášek s výtvarníky Tomášem Rusínem

Pokračování na straně 34

S Igorem Ondříčkem
a Márií Lalkovou
v dramatu Deník krále,
režie: Zdeněk Plachý

S Michalem Matějem
v muzikálu Sněhurka
a sedm trpaslíků,
režie: Stanislav Slovák

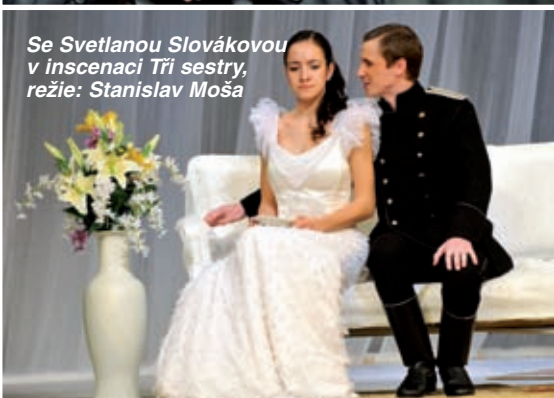
V dramatu Equus,
režie: Zdeněk Černín

S Klárou Štastnou
v muzikálu Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša

S Ivanou Vaňkovou
a Petrem Štěpánem
v inscenaci Tři sestry,
režie: Stanislav Moša

Se Svetlanou Slovákovou
v inscenaci Tři sestry,
režie: Stanislav Moša

V muzikálu
Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša

V muzikálu
Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša

SALON MdB VOJTĚCH BLAHUTA

*V dramatu Equus,
režie: Zdeněk Černín*

*S Lukášem Vlčkem a Jánem Jackuliakem
v muzikálu Sněhurka a sedm trpaslíků,
režie: Stanó Slovák*

a Zuzanou Štefunkovou. K bizarní komorní předloze s typicky bernhardovskou námětovou základnou i formálně neobvyklou, jazykově vynalézavou strukturou přistoupili s uvážlivým respektem a větší zášahy do překladu zkušeného, v létě bohužel zesnulého germanisty Josefa Balvína si nedovolili.

Jakoby na jednom místě přeshlapující děj variuje autorovo oblíbené téma dominantního „světanápravce“, své okolí zahlcujícího a znásilňujícího vlastní obsedantní představou. V daném případě jde o stárnoucího direktora malého cirkusu Caribaldiho, již dvaadvacet roků(!) drezujícího netalentované a znechucené členy své proměnlivé trupy společným nácvikem prosulého Schubertova kvintetu Pstruh. Tato víceméně statická, v dlouhých monologech, repetičích a kuriózních dialogích jen mírně variovaná situace se odehrává v jakýchkoli spirálových kruzích. Jejimi nedobrovolnými, frustrovanými a tudíž absurdními aktéry jsou podlézavý Zonglér Viktora Skály, šelmou zraněný opilecký Krotitel Igora Ondříčka, klaunsky maskovaný Šprymař Michala Isteníka a artistka - principálůva Vnučka Barbora Jelenová. Přirozenou osou dvouhodinového nonstop večera, i při gradovaných fraškových momentech napínajícího divácké soustředění na maximum, zůstává mimořádný výkon Jana Mazáka (loňského adepta na Cenu Alfréda Radoka za demolvskou kreaci v Divadle U stolu). Především prostřednictvím této figury umanutou vizí posedlého pedantického tyрана demonstruje režisérka v dramatičtějších intencích nejen existenciálně naléhavé téma nemoci, stárání a zmaru, ale také vyjatý kontrast umrtvující banality a nenaplnitelné touhy po vznešeném cíli absolutní dokonalosti či ambivalentnosti skutečnosti, a především rafinované stylizovaný obraz záhubné neschopnosti vzájemné komunikace ve společnosti. Po zhlédnutí náročné inscenace Síla zvyku máme věru o čem přemýšlet.

Vit Závadský, Kam příloha, prosinec 2009

Václav Cejpek, Zbyněk Srba, Jan Šotkovský: BETLÉM
Městské divadlo v Brně, Činoherní scéna,
premiéra 8. října 2009

Autoři hry Betlém v čele s režisérem Zbyněkem Srbou již před premiérou avizovali, že se pokusí jít nad rámec tradičního příběhu o narození Ježíška. Ke svému záměru zvolili formu montáže, v níž se potkávají biblické motivy a tradiční vánoční hry, ale také lidové písně společně s texty Ladislava Fukse, Josefa Kainara či Milana Růfuse.

Jádro děje tvoří strastiplná cesta Josefa s Marií do Betléma, paralelně ovšem sledujeme také příběh krále Heroda, tří králů a pastýřů, kteří putují k jesličkám až z Valaška. Do těchto veskrze předvídatelných epizod vstupují obrazně výjev, jež asociativně připomínají současnost či nejrůznější okamžiky lidské historie. Pomocí filmových projekcí se kupříkladu prolne příběh biblické dvojice s příběhem běženců z dnešního Betléma a když dozní koleda o narození Ježíška, vystřídá ji sestřih scén z Chaplinova filmu Kid, jenž evokuje téma osamělosti dítěte a stesku po rodičích. Metoda montáže Srbov inscenaci sluší a povyšuje ji nad úroveň tradičních vánočních her. Závažná témata se mohou rychle střídát s humornými epizodami, což je hlavním – a vlastně i jediným – zdrojem dramatického napětí. Zatímco pastýři za zpěvu lidových písní-

ček mizí v hledišti a rozšafně od diváků vybírají příspevky na narození Spasitele, na jevišti dává Herodes rozkaz k povraždění nevinětek a následující obraz Cezka do zaslíbené země dokonce připomene útěk Zidů před fašismem na konci třicátých let.

O téměř čtyřicet postav na jevišti se podělilo sedmnáct herců. Rada z nich tak mohla ukázat svou mnohostrannost, což se podařilo zvláště Milanu Němcovi, který baví publikum jako poněkud ušlápnutý Adam, ale zvládá i úlohu pastýře Blinky, Kováře a Herodova sluhy. Mezi těmi, jimž připadla pouze jediná role, vyniká Mária Lalková v postavě Marie: na začátku je to docela obyčejná holka, která se s úlohou bohorodičky musí teprve pozvolna smířovat. Vděčné figury Anděla a Čerta vytvářejí s příměroumírou mírou nadsázky Petr Štěpán a Michal Isteník, jemuž pomohla kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová řadou vtipných doplňků, mezi nimiž nechybí ani čepice s velkými rohy nebo kolem pasu stočený had.

David Kroča, Recenze pro Český rozhlas Vltava

NADĚLTE MI LETOS POD STROMEČEK HARFU ZLATOU

Také s Janem Skácelem do Cejpkova, Srbova a Šotkovského Betléma v Lidické ulici v Brně

Na zpracování stokrát inscenovaných českých barokních lidových her, které po svém rozvířily zprávy o narození Kristápana, jak je zachytila evangelia sv. Matouše a sv. Lukáše, zapracovali rektor JAMU Václav Cejpek, děkan jeho divadelní fakulty Zbyněk Srba a pracovitý Jan Šotkovský.

Pastuškové s kily navíc

Šotkovského i pochválím: za výběr textů do zmíněného programu. České Vánoce v něm připomínají Božena Němcová, Jan Neruda, Jan Skácel, Jan Milič Lochman, nabádavými kázáními Tomáš Halík. A nenapodobitelnými obrazy Josef Lada. Vedle madon s Ježíškem světových mistrů součást národního pokladu.

Srba přivedl na jeviště Betlém potisícíprvé, a přece zase trochu jinak. Mohl se opřít hlavně o scénické kouzlení Jaroslava Milfajta, o cit pro náznak, a zároveň barokizující kostýmní stylizaci Andrey Kučerové i o vlastní mistrovské komponování velkých scénických obrazů. A hlavně o spolehlivé herecké zpívání muzikály vycepovaného souboru.

Komornímu tématu sluší činoherní scéna a na ní rozveselují i dojmají diváky Petr Štěpán (Anděl), Mária Lalková (Marie), Michal Isteník (Čert), Milan Němec (Adam, pastýř Blinka), Eva Ventrubová (Eva, Anna aj.), Jana Musilová (Alžběta aj.), Lukáš Hejlík (pastýř Ondráš), Stano Slovák (pastýř Slovák), Alan Novotný (pastýř Chromáš), Viktor Skála (Herodes)...

Jenom oku po nedostatcích pasoucího kritika nemůže uniknout zvyšující se procento nadávky mužské části hereckého souboru. Kila navíc se nevyhnula ani třetí- ně králů, to nechám na rozpočítání Kašpara, Melichara a Baltazara. Vedení divadla by nejspíš mělo pánům předepsat prospěšné pravidelné tělocvičení. Autoři a režisér se rozhodují jít příkladem...

Bratři, k vám pospíchám

Nemalý podíl na úspěchu Srbova Betléma budou mít hned dvě živé muziky na scéně: hudecká (housele, viola, kontrabas) a klezmerská (klarinet, mandolína, akordeon, tuba). A pěkná řádka lidových písní a koled upravených Daliborem Štruncem, včetně finální Narodil se...

Možná právě pojetí pastuškovského putování za hvězdou do Betléma je v Srbové inscenaci neoriginálnější. Na jevišti v něm místo hvězdy září Němec, Slovák, Hejlík a Novotný.
Jiří P. Kříž, Právo, 3. 11. 2009

BETLÉM, CO NEZŮSTAL „JESLIČKÁRNOU“

Vánoce v jejich náboženském a duchovním významu dostávají v naší rozežrané době na frak. Životodárné světlo, které našim předkům přinášelo zrození Božího syna, překryly pomrkávají žárovičky lačných hypermarketů, gesta rozverných Santa Clausů anebo ilustrativní ladovská líbeznost, jejíž opravdovostí a hloubce už také věří málokdo.

Městské divadlo Brno se nyní ve hře Betlém, který nese výmluvný podtitul Pastorála aneb Hry vánoční, snaží tuto zapeklitou zdecimovanost českých Vánoc obejít svérázným způsobem. Dramaturgové Václav Cejpek a Jan Šotkovský spolu s režisérem Zbyřkem Srbou a hudebníkem Daliborem Štruncem vyřešili věc po svém. Vzali to nejlepší z tuzemské vánoční divadelní tradice a vytvořili hravé pásmo. Na jevišti sklenuli koláč z tuzemských lidových her, biblických motivů, hudebních valašských tradic, klezmerské muziky a střípků poezie.

Vznikl tak jakýsi vánoční kaleidoskop, který není tradičně nadýchaným výjevem ze slavného chléva, ale ani žádnou obrazoboreckou montáží. Jde tady o režijně syntetickou, hudebně i herecky svěží inscenaci. Nečekejte animovanou vánoční předhledi s jesličkami, ale buďte připraveni na odlehčenou dvouhodinovou svéráznou biblické dějepravy.

Před divákem defilují obrazy vyhnání Adama a Evy z ráje, problemke Umučení nebo Nalezení Páně v chrámu či Nanebevstoupení. Ke slovu přijde působivě prokomanovaný výjev exodu Židů z Egypta až ke křesťanským pecím. Neústrojně a překombinovaně působí filmová projekce věčného tuláka Chaplina s dítětem v legendárním filmu Kid.

Tento Betlém však nikoho nechce křivovat na neznalostech biblických souvislostí, nechce moralizovat ani poučovat. Jeho hlavní ambicí je nenucené a zábavné servírování slavného příběhu, který tvůrci zasadili do nových a pro mnohé neočekávaných souřadnic. A právě toto rozvržení generuje u pozorného publika základní otázku večera: Co v nás z půdorysu i poselství Ježíškovy novorozenecké story zůstalo?

Srba na vyprázdněném jevišti kouzlí situačními vtipy, zajímavým svícením a filmovými projekcemi. Doslova živou vodou inscenace je přítomnost hudecké a klezmerské minikapely na jevišti. Potěšení přístí z vtipně nadneseného podání anděla od Petra Štěpána, čerta Michala Istenika a kabaretně střížených výkonů Milana Němce. Samostatnou kapitolou je kašpařící pastýřské trio Lukáše Hejlíka, Alana Novotného a Stana Slováka. Vedle humorního tónu tato podívaná nabízí i jímavé tóny, které místy obstarává i slovensky recitující Mária Lalková jako Marie.

Inscenace poněkud rutinně vyvine slavným hymnem Narodil se Kristus Pán, k jehož zpěvu nadbíhavě vybidne. I tak je toto betlémské putování zážitkem.

Luboš Mareček, MF Dnes, 20. 11. 2009

DUŠAN VITÁZEK – MOZART V KŘIVÁKU A DŽÍNÁCH

Muzikál Mozart!, který vypráví příběh o střetu skladatelovy geniality s obyčejným myšlením jeho doby, je horkou novinkou Městského divadla v Brně. Představitel hlavní role Dušan Vitázek číší energií nejenom na jevišti, ale i při rozhovoru. A když z řeči plynule přejde do zpěvu jedné z písní představení, není pochyb o tom, že muzikálem žije.

Celé představení odehrajete v kožené bundě a džínsech, narozdíl od ostatních herců, kteří mají na sobě honosné rokokové róby. Je tak zvyrazněna Mozartova nadčasovost a genialita. Jak se takto na jevišti cítíte?

Je to úžasné a osvobozující, když během po pódiu v riflích a bosky. Pro herce je to vždycky fajn, když svým výrazem může trochu „shodit“ to, co se kolem něj děje na jevišti. Hraje se pak mnohem lépe (smích).

Překladatel Michael Prostějovský se přiznal, že převedení libreta k Mozartovi z němčiny do češtiny, byl jeden z nejtěžších překladů, který kdy dělal. Pociťujete i vy obtížnost tohoto textu?

V libretu k Mozartovi je obrovské množství slov, hudba je velmi rychlá a tónina je položená poměrně vysoko. Osobně si myslím, že tak autoři chtěli dostat do hudby ducha samotného Mozarta, který tvořil také rychlé skladby se spoustou slov a vysokou položenou. Nastudování muzikálu Mozart! nebylo jednoduché. Libreto je původně psáno v němčině a ta má, na rozdíl od češtiny, hodně jednoslabičných úderných slov a ve větách pohyblivý ráz. Každá věta má ale svůj význam. Michael Prostějovský určitě neměl jednoduchou práci, aby vytvořil lehce plynoucí libreto v češtině.

Jak jste se text učil?

Když není text složitý, není problém se ho učít průběžně. Slova si zapamatujete přímo při hraní, hlavně ve vztahu k jiným postavám. Text k Mozartovi jsem se učil intenzivně doma nebo v šatně, při chůzi po ulici, ve sprše... U Mozarta je důležité, aby text opravdu plynul, protože party všech herců na sebe úzce navazují. Čím lépe text umím, tím větší volnost mám pak na jevišti v notách. Nejdříve byl trochu překážkou rakouský dirigent Caspar

Aristofanés, Z. Merta, J. Záčec: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrci: počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhardt: **SILA ZVYKU**

Michael Kurze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cejpek, Z. Siba, J. Šotkovský, D. Štrunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Sailer, D. Shek: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Veber: **BLBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

Adresa, (e-mail):

Richter, který s námi Mozarta nastudoval, protože striktně trval na dodržování not, které se s českým textem hodně bily. Na jevišti už dal přednost výrazu a energii.

O muzikálu Mozart jste řekli, že je kvalitní, protože není složen z jednotlivých písní, ale zdá se vám, jakoby vycházel přímo z plynoucí hudby.

Někomu může Mozart! přijít popový, jiný divák bude unešený. Důležité však je, jakým způsobem je dělán. Autoři napsali muzikál Mozart! s určitým stylem a tváří. Nesložili dohromady třicet let staré písničky, které jim ležely na dně šuplíků. Když se k takovému muzikálu v divadle dostaneme, nemusíme se jej snažit pospojovat. Divadlo potřebuje víc, než jen písničky. Muzikál musí plynout, většina dialogů by měla být v hudbě, děj nesmí být rozsekáný. Autorská dvojice Michael Kunze a Sylvester Levay ví, jak takový muzikál vytvořit. Ale možná jsem příliš náročný.

Když se v Mozartovi objevíte na jevišti, skoro se nezastavíte. Tančíte, skáчете nad orchestristům a v jedné chvíli dokonce chodíte po rukou a zpíváte. Takové kousky vymýšlíte spontánně nebo to jsou nápady režiséra Stana Slováka?

Je to půl na půl. Někdy řekne režisér: „Lítej, tohle je lítač píseň.“ Jindy to vyplyne naproti samo. Napoprvé něco zkusím a vyjde to. Většina začínajících herců, a byl to i můj problém, se bojí zkoušet a vymýšlet vlastní nápady. Máte strach, že budete trapní a uděláte blbost. Mě to naopak baví. Radši se dvacetkrát ztrapním, ale jednou ta scéna vyjde a má to smysl. Když udělám hloupost, vím to hned já i režisér. Kývneme na sebe, že takhle by to nešlo, a hodíme to za hlavu. Stanko Slovák nám v tomto směru dává velkou volnost.

Narodil jste se v Trenčíně, ale v divadle samozřejmě mluvíte česky. Zpíváte, hrajete, tančíte. Považujete se za všestranného člověka?

Chtěl bych být opravdu všestranný člověk. Vždy mě bavilo si ke všemu trochu přičichnout. Muzikál mě lákal proto, že můžu zpívat, hrát i tančit. Jako dítě jsem jezdil i na zálesácké tábory k Jindřichovu Hradci, tam jsem se vždycky vyřádil. Hráli jsme na kytaru a zpívali u ohně. Jednou někdo navrhl, že bych měl studovat muzikálové herectví v Brně. Nebral jsem to vážně. Pak nás ale na střední vzala učitelka literatury na operu. Pro nás jako pro studenty to byl největší trest, když jsme museli jít do divadla na Verdiho La Traviatu. Představení mě ale uchvátilo, takže jsem se okamžitě přihlásil na operní zpěv.

Chtěl jste studovat operní zpěv?

Ano. Dělal jsem příjmačky do Banské Bystrice. Učitelé mi oznámili, že mě přijmou, ale musel bych přestat hulákat s kamarády a s kytarou po akcích. Tak jsem jim řekl na shledanou (smích).

Nakonec jsem se dostal k muzikálu a ten mě baví. Můžu křičet, běhat po rukou, a hlavně pouštět na diváka energii a emoce a to i skrze text, kterému je rozumět! Jednou jsem totiž byl na Janáčkově opeře Její pastorkyňa v Praze. Říkal jsem si, že konečně uslyším český operní text, ale kdyby nebyly k dispozici titulky v angličtině, nerozuměl bych jedinému slovu. Odešel jsem po prvním dějství.

A co vaše nemuzikálové role?

Ještě na JAMU mi dala příležitost paní profesorka Janěková. Hráli jsme na Malé scéně v Mahenově divadle hru od Palomy Pedrero La noche que ilumina. To byla úžasná práce. Hrál jsem takového svobodomyšlného týpka, dokonce jsem mohl mluvit slovensky. V našem divadle mě režisérka Hana Burešová obsadila jako lorda Buckinghamha ve Třech mušketýrech a hraju jednu činoherní roli v muzikálu Šumař na střeše.

Vaše žena, herečka Pavla Vitázková, je také členkou souboru brněnského Městského divadla, občas ale pracuje v Praze. Uvažoval jste o změně prostředí nebo zůstanete věrný Brnu?

Pavlinka v Praze pracuje, ale také by tam nechtěla žít. A jestli uvažují o změně? Například na Slovensku pro mě jako pro muzikálového herce není absolutně žádná kvalitní práce. Představení se hrají bez živého orchestru. A v Praze bych určitě nedostával role v takových titulech jako v Brně. Důkazem je právě Mozart. Hraje se v Budapešti, ve Vídni, Tokiu, ale v Praze ne. Myslím si, že pojetí muzikálu je tam odlišné, protože pro mne z neznámých příčin opustilo „divadelní půdu“. Je zázrak, že v Brně můžeme dělat takové věci jako je Mozart, a to dříve než v Praze. Svědčí to o tom, že o nás svět slyší a ví, jak naše brněnská muzikálová scéna funguje. K tomu se věnujeme původním českým muzikálům, které pro mne mají úroveň a punc divadla, narodil od některých prazvláštních pražských původních produkcí. Jak už jsem řekl, Brno je v tomto pro mne opravdu zázrak.

Jak reagujete na to, když někteří kritici řadí muzikál mezi komerci?

Celkově nerozumím pojmu komerční divadlo. Mrzí mě, když toto někteří herci nebo kritici o muzikálu říkají a přitom nevidí, kolik je za každým představením práce. A hlavně, kdybych chtěl na divadle v Čechách vydělat, tak bych po městech určitě jezdil radši s Charleyovou tetou, než s Ježišem, protože muzikál je poměrně nákladný.

Michaela Sagitariová, Scena.cz, 16. 11. 2009

I v letošním roce se rozzářila na jevišti Hudební scény betlémská hvězda Tříkrálové sbírky. I letos se Charita Česká republika ve spolupráci s Českou televizí rozhodla poděkovat všem dárcům i koledníkům prostřednictvím koncertu v Městském divadle Brno. Během podvečerního setkání vystoupila taneční skupina Beat up, zazněl hlas Marie Rottrové, Marka Ztraceného, Moniky Bagárové. Ze Slovenska přijela populární vítězka ankety Slávik Misha, zazpíval i dětský sbor Bobci. Odpoledne na jevišti MdB uváděla Martina Kociánová a Jan Čenský.

PSK Group
Dynamická stavební společnost

ŽSD

ALSTOM

PS BRNO

AZ
SERVIS

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

FRAMA
STAVEBNÍ
SPOLUČNOST

cooptel

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

TE TEPLÁRNY
BRNO

SNID & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

Ring
plakátovací plochy

deník
moje noviny

CONYA CZ

Náklad 7 000 ks

Titulní strana: Probuzení jara,
Ondřej Bábora a Ivana Skálová,
foto: jeř Kratochvil,
design: Petr Hloušek

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít ďábelského Darryla (Petr Gazdík, Martin Havelka nebo Petr Štěpán) v muzikálu o třech zduřených ženách, které se rozhodnou přičarovat si ideálního, po všech stránkách dokonalého muže v muzikálu **ČARODĚJKY Z EASTWICKU** 14. - 17. února (začátek v 18.00 a dále v 19.30 hodin)

Světově uznávaný muzikál, který se už čtyři roky po své premiéře na Broadwayi hraje na Hudební scéně Městského divadla Brno, příběh mladých lidí na přelomu dětství a dospělosti **PROBUZENÍ JARA** 22. - 24. února vždy v 19.30 hod.

Šansonový muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové

NAHÁ MÚZA

Režie Šimon Caban

Hraji

Hana Holišová nebo Svetlana Slováková, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Jan Apolenář nebo Martin Havelka, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček a další